

Képzeld el...

Friss írásainkból 2.

Irodalmi folyóirat

Fotó: Vehofsics Erzsébet

Vehofsics Erzsébet fotói

Kedves Olvasó!

Képzeld el... című irodalmi folyóiratunk ez évi második számával jelentkezünk, e számunk borítóján Vehofsics Erzsébet természetfotóit láthatják. Tematikailag minden írás a tavaszhoz kapcsolódik – mindkét értelemben. Egyrészt a meteorológiai kikelethez, a természeti tavaszhoz; másrészt az emberélet tavaszához: a gyerekkorhoz, az ifjú évekhez, vagy azok emlékeihez. Míg korábban mindig a műfajok és formák változatosságáról számoltattunk be, ezúttal nem annyira a változatosság, mint inkább az egységesség jellemzi a folyóiratszámot. Feltűnő továbbá, hogy míg korábban a versek voltak túlsúlyban, ebben a számban a próza az elsődleges műforma – műfajilag elsősorban *novellák*. Verseket tehát most kisebb számban találhatunk, de ezek üdeségükkel, egyszerű szépségükkel értékes perceket fognak szerezni mindnyájunknak. A *novellákban* és novellisztikus visszaemlékezésekben tájakhoz, növényekhez, emberekhez fűződő történetek követik egymást, és bár egyaránt prózák, lassan mindegyik alkotóra ráismerhetünk – sajátos stílusáról: jelzőiről, mondatainak felépítéséről, szóhasználatáról. Szép napsütést és délutánonként, esténként jó olvasást kívánok!

Sz. Gábor Ágnes szerkesztő

TAVASZI TÖRTÉNETEK...

Szabó Edit Irma: Színes tavasz

Bóbitát növeszt a pitypang,
a gyöngyvirág csilingel,
tavaszi virágvarázslat
esőimát énekel.

Illatával hívogat a
lila lángú orgona,
fürtfüggönyén zümmög-szólal
kék fadongó-harsona.

Balzsam-fátyol félrelebben,
bódulok az ágak közt,
virágoros végtelenbe
lepkeszárnyon repülök.

Estnek adja színeit a
nyíló százszorszépmező,
alvó bogarakat ringat
lágyan legyező szellő.

Ságiné Szűcs Klára Mária: Az égi jel

Szokatlanul forró május vége volt. Kevesen emlékeztek a környéken harmincfokos, tartós melegre a tavasz utolsó hónapjában. Egy-egy napon felkúszott a hőmérséklet ilyen magasságokba is, de nem vált folyamatossá, mint az idén. Az emberek örültek ennek, mindenkinek jólesett a szélsőséges, hideg április után a kellemesen simogató napsütés. Hamarább nyitottak a strandok, melegedtek a kerti medencék, megteltek a fürdésre alkalmas tópartok.

Ebben a váratlan melegben Kati is boldogan úszott: a szomszédban lakó testvére méretes kerti medencéjében szorgalmasan rótt a hosszakat. Örült, mert a kellemes idő miatt hamarabb hódolhatott kedvenc sportjának. Ha az időjárás kedvező volt, akkor napi rendszerességgel végezte, ami igencsak jó edzés, s mellette kellemes felüdülés. Elhatározta, hogy az idén naponta minimum 800 métert kell teljesítenie, majd fokozatosan felemeli a penzumot 1000 méterre. 1 km azért az már valami! Edzettebb, fittebb, talán formásabb is lesz! Így, ötvennyolc évesen, ez nem semmi! - motiválta, biztatta magát. Ezeken medítálgatott a távok teljesítése közben, s nagyon meg volt magával elégedve. Igyekezett szép dolgokra gondolni, mert az utóbbi éve sikertelen volt. Elveszítette a munkáját. Elmaradtak a telefonok, az e-mailek, a barátok. Szürkén, egyhangúan teltek a hetek. Az első hónapban feldúlta a lakást. Takarított, selejtezett, irato-

kat rendezett. Napjai a szokásos házi munkával, bevásárlással, sportolással, olvasással, rejtvényfejtéssel teltek. Közben szorgalmasan küldözgette a pályázatokat a képzettségének megfelelőnek tűnő intézményekbe. De ahogy az már lenni szokott, az egyik helyen túlképzett volt, a másik helyen öreg, a harmadikon vidéki, a legtöbb helyről meg választ sem kapott. Szüksége lett volna már egy kis lélekmelegítő örömrre.

- Na, megvan hatvan hossz, mára már csak húsz van hátra - számoltattott magában, s akkor valami mocorgást hallott. Megállt, körülkémlelt. Először nem észlelt különöset, úgy tűnt, minden a szokott helyén van, nem dőlt el semmi, nem borult fel a napozóágy, a törölközők sem estek le a medence melletti padról.

- Akkor mi lehetett ez a szokatlan hang? - kérdezte magában, majd lassan újra úszni kezdett. A különös neszezés azonban tovább tartott. Kati megállt, kidörzsölte a vizet a szeméből, figyelmesen nézelődött, s egyszerre csak észrevette a hang okozóját. Egy galamb álldogált a medence szélén. Gyönyörű, kékes-szürke, fényes tollú, nemes tartású madár. Nagy barna szemével izgatottan nézelődött, lábacskaí remegtek, fejét ide-oda forgatta. Látszott rajta, hogy nem vadgalamb, biztosan gondos gazdája lehetett, s nagyon messzi útról érkezhett. Fáradtnak, elgyötörtnek tűnt. Szegényke egyre nyújtogatta a nyakát a víz felé, inni próbált, de a vízszintje legalább 20 centiméterrel lentebb volt, sehogyan sem érte, érhetette el. Tipegett, topogott, forgolódott, rendületlenül próbálkozott. Közelebb ment, egészen a lépcsőig ellépdelt. Ott aztán belecsúszott a vízbe, de azonnal kiröppent, és tovább kísérletezett.

- Nagyon szomjas vagy? Ugyan honnan kerültél ide? Versenyúton jársz? Mit csináljak veled? Mennyit repülhettél? - beszélgetett hozzá az aszszony, a madár pedig várakozva tekingetett rá. Nem ijedt meg, nem szállt el. Kati érezte, hogy segítséget vár ez a kedves, de nagyon kimerült madárka. Egyre bólogatott kis fejcskájával a víz felé, kétségbeesetten jött-ment, várakozva nyitogatta, tátogatta a csőrét.

- Fröcskölök neked egy kis vizet a partra, gyere, igyál - mondta, a nő, de ezzel nem boldogultak. A medence lapos széléről nem lehetett inni, s víz is szinte azonnal elpárolgott. A galamb csak lépdelt jobbra-balra,

előre-hátra, egyre jobban látszott rajta, hogy szüksége van pár csepp életmentő folyadékra.

Kati törte a fejét, már-már elszaladt egy alkalmas tárgyért, amikor támadt egy ötlete. Gondolta, kipróbálja. Szoroson összezárta két markát, telemerítette vízzel és a galamb felé nyújtotta. A madár elfogadta! Gondolkodás nélkül odatotyogott és ivott.

- A tenyeremből ivott! Többször is! - ujjongott és csodálkozott a nő. De olyan finoman, óvatosan, hogy a csőre még csak hozzá sem ért az aszszony bőréhez. Pihegett, pihent néhány másodpercet majd hálásan megmentőjére pillantott, és kecses mozdulattal, huss, tovarepült. Egy pillanat alatt eltűnt. A nő csak állt a vízben, csodálkozott, nem hitte el, hogy ez megtörtént, hogy ez vele történt meg. Megitattam egy galambot! Megmentettem egy madárkát! - örvendezett.

Perceken át az eseményen ámuldozott, nagyon boldognak érezte magát, csodálatos élményben volt része, még az úszásról is megfelejtkezett.

Amikor este a családjának elmesélte ezt a szerinte szokatlan és fantasztikus történetet, mindenki egyetértett abban, hogy ez rendkívüli és különös eset, ilyenről még nem hallottak. Remélték, hogy ezután biztosan csak jó dolgok történhetnek a családdal. Kati hitte is hogy így lesz. Ez csak valami *égi jel* lehet - döntötte el, s úgy érezte mintha minden gondja-baja örökre elszállt volna a szépséges madárral.

Soós Katalin: Vera néni kerti kalandja

A tavaszi nap rézsútos fénypászmákat rajzolt a hűvös szobába. Felébredve Vera néni csak nézte a levegőn átívelő csíkokban táncoló porszemeket és hálásan gondolt arra, hogy ezt a lenyűgöző jelenséget a füledt városi lakásában soha nem élhette volna meg. Nagyot nyújtózott és a nyugdíjasok nyugalmával, nem túl fűrgén a nyitott ablakhoz lépett és kitérte a zsalukat. A reggeli fény elárasztotta a faluszéli kis ház szobáját, szemben a rét mögött feltűnt az erdő sötét kontúrja. A Bükk még utoljára elküldte friss, hűvös leheletét, mielőtt a nap teljesen birtokba vette volna a hegyet.

Vera néni a békés tájban gyönyörködve, hálásan gondolt arra, hogy bár ráhúzott egy évet a nyugdíjba menetele előtt - dehogyan hagyta volna ott az osztályát az érettségi évében -, de azért jó, hogy már nem köti a szigorú órarend, a sok kötelesség, nyugodtan tölthet még pár percet az ágyban, szétszaladó gondolatait nem kell kordában tartania. Elmélázhatott azon, hogyan is került ide? A városi lakásából a tárkányi faluszélre?

Hagyta, hogy az emlékek rátörjenek. Látta, ahogyan a nyolcadikos Bóta Zsuzska szomorú arccal jár-kei a folyosókon, és ahogyan minden játékból kihúzza magát. Feltűnő volt az is, hogy nem jelentkezett a karácsonyi műsorba sem, pedig a színjátszókör oszlopos tagja volt. De Vera néni előtt nem lehetett sokáig titkolózni, minden kis és nagy diák tudta, hogy ő az, aki mindenben segít. Így aztán Zsuzska is egyszer kinyögte, hogy év végén a szülei és testvérei után kell, hogy költözzön a Dunántúltra, az édesapja beosztásával járó, új, szolgálati házba. Befejezi a nyolcadikat, lejár a két év haladék, egyfajta lehetőség, amíg a nagyszüleinél lakhatott a faluszélén, és onnan járt be busszal az iskolába. Mindjárt itt az idő, el kell utaznia, és itt kell hagynia a nagyapját egyedül, mert az ősszel Annus néni, a nagyanyja meghalt. Azóta András bácsi csak teng-leng a kis kertés házban. Milyen jó lenne neki a városban egy központi fűtéses, kis lakásban! Addig-addig keresték a megoldást, míg végül Zsuzska találékonysága révén Vera néni és András bácsi „cseréltek”. Egyikük sem bánta meg ezt, és így nagyapa is közelebb került Egerben a vasútállomáshoz, ahol az ország három különböző részén lakó gyerekei könnyebben és főleg gyakrabban tudták őt meglátogatni.

Eddig ért Vera néni az emlékezésben, amikor villámcsapásként vágott bele a gondolat: Jaj, a kert! Meg kell néznie a tegnap a piacon vett és elültetett díliákat. Éjjel esett, most meg kell várnia, amíg a fű felszárad. Dúdolgatva tette fel a kávéfőzőt, rutinszerűen készítette össze a tálcára a reggelijét. Mire a kotyogó hangja és a finom kávéillat jelezte az ital elkészültét Vera néni már felvette kerti "egyenruháját". Mint egy zsákmányt, úgy vitte a tálcát kedvenc reggeliző helyére, a diófa alatt álló deszkaasztalhoz. Szerette ezt a védett helyet, innen megfigyel-

hette, amint a nap egyre feljebb kúszik, és a bokrok levelein átszűrődő fény eléri és megcirógatja az arcát.

A reggeli alatt élvezettel pihent meg tekintete a kerekas kúton, melyben a legmelegebb időben is volt víz, lehetett locsolni, amit a virágok, növények meg is háláltak. András bácsi egy hangulatos kis házikót is épített a kút fölé.

Mint egy igazi tanárnőn, aki indulás előtt osztálya létszámát akarja ellenőrizni, egy kis türelmetlenség futott végig rajta, hogy megnézzé már a kertet.

- Na, lássuk, hogy vagytok, gyermekecskéim? - érdeklődött Vera néni körbejárva "birodalmában".

- Jól van, szépek vagytok így együtt! - dicsérte a margarétákat és a tulipánokat.

- Hát ti hogy kerültetek ide? - csodálkozott a pipacsokra.

- Jól érzitek magatokat? Isten hozott közöttünk! Szervusztok, hajnal-kák! De jó magasra kúsztatok! Ez az öreg, száradófélben lévő orgona-bokor biztosan örül nektek, hogy ilyen szépen kidíszítettétek!

- Jaj, veletek meg mi történt? Réműletében földbe gyökerezett a lába. A tegnap vásárolt és elültetett, szépséges dáliák mint kopasz csontvázak éktelenkedtek a viruló virágok között. Vera néni aggódva hajolt közelebb, hogy lássa, ugyan mi történt? Egyetlen ép levél sem volt a szárazon! Mindenütt félig vagy egészen lerágott levélcsonkok mutatták, itt valakik nagy dézsmálást csaptak! Még az eső sem riasztotta el őket!

Vera néni majdnem sírva fakadt, amikor kicsit odébb a bársonyos büdöskékre tekintett. Sehol egy bimbó vagy szép narancsos-rozsdabarna virág, a csipkés, fanyar illatú levelek helyén kopasz maradványok meredeztek.

- Na, megálljatok! Ezt nem ússzátok meg szárazon!

Nagy felháborodással bement az átalakított tisztaszobába, ami most nála nappaliként működött. Feledve az ebédet, a tervezett cseresznyés pite sütését, hogy azzal lepje meg András bácsit a városban, bevetette magát a "könyvtárba". Sorra szedte le az összegyűjtött kertészeti köteteket és jegyzetfüzettel, ceruzával a kezében nekiesett nyomozni.

Hej, ha András bácsi felesége élne, biztosan tudna jótanáccsal szolgálni, mert Vera néni városi lány volt. A családban senki nem kertészkedett. Maga sem értette, honnan van benne ez a nagy vágyódás a kert és a kerti munka iránt.

Szegény Apuka a Dohánygyárban volt főkönyvelő a háború előtt és alatt. Két kislányuk volt, Anyuka, természetesen, otthon volt velük. 1945 elején Apukának fel kellett utaznia Budapestre a minisztériumba. De akkor már a minisztériumokat és a kormányhivatalokat kezdték kimenteni a fővárosból az ostrom elől. Győrbe, Sopronba kellett utánuk mennie.

Amíg Apuka a minisztériumi főnökét keresve egyre nyugatabbra keveredett, addig az otthonukba betelepített, megszálló katonák között tomboló tifusz a két kislányt elvitte. Anyuka is majdnem meghalt. Közben teltek a hetek és ő semmit nem tudott a férjéről.

Apuka nem akarta a hivatalokat követni nyugatra, Németországba menekülni. Egyedül nekivágott, hogy hazajöjjön és legalább a családjával legyen együtt. A már felszabadult Budapesten akart a rokonoknál megszállni és reményei szerint tisztálkodni, érdeklődni az otthoniak után, amikor az utcán szovjet katonák közrefogták, és elhurcolták. Semmit nem tudott: hová, miért, meddig? Fogalma sem volt minderről. Ahogy arról sem, hogy mi van a családjával.

Anyuka itt maradt egyedül, imádott két szép kislánya halott, a férjéről nem tud semmit. Túlélte a frontot? Vagy ő is meghalt, azért nem jelentkezik? Munkát kell találnia! Még élnie kell! Hátha megjön a férje. Mindennap úgy feküdt le, hogy: holnap! Holnap megjön Aladár! De senki nem jött, csak kósza hírek, hogy az oroszok összeszedik nemcsak a férfiakat 18 és 55 év között, hanem a nőket is, és viszik "malenkij robotra" a Szovjetunióba. Biztosan őt is elvitték, mert senki nem hozta halálhírét.

Hová tudott menni Anyuka? A Dohánygyárba. Ott legalább ismerték. Löffler úr, az egyik gyártásvezető megismerte, történetét meghallva segített neki. Bevitte az egyik irodába, ott kapott valami munkát, mert tudott gépelni. Így teltek az évek, amikor egyszer Anyuka korábban jött ki a gyárból, és egy sovány, beesett arcú, borostás férfi lépett

hozzá. Anyuka először megijedt tőle, de a hangját meghallva, ahogy becenevén szólította, fölismerte: Apuka volt az! Sírva mentek - mentek? vánszorogtak! - haza.

Apuka soha nem beszélt arról, hogyan jutott csodával határos módon haza. Hogyan maradt annyi szenvedés közepette életben. Anyuka zokogva mondta el neki, mi történt a két kislányukkal. Ez Apukát is nagyon megrázta. Bár igen gyenge volt, nem tudott egyedül otthon maradni az üres lakásban. A Dohánygyárba nem mehetett vissza, ott volt főkönyvelő, ráadásul mint úriember és egykori szovjet hadifogoly gyanús volt. Akkor mindenkire gyanakodva néztek, aki a Szovjetunió lágereiből jött haza. Vajon mit csináltak, hogy a jó szovjet elvtársak büntetőtáborba zárták?

Anyuka is, Apuka is nagyon szenvedett. Végül Apuka egyik beosztottjának, Valentin úrnak a fia, aki a vasútnál dolgozott, szerzett neki állást. Először váltóőr volt, de aztán betették a pénztárba, mert fizikailag nagyon gyenge volt. Később vasúttisztai iskolába küldték és a MÁV-tól ment nyugdíjba. A sok nyomorúság között késői ajándékként született ő, Veronka, a kislány. Testvérek nélkül, de nagy-nagy szeretetben nőtt fel.

Sokat utaztak, főleg a Tátrába és az Adriára, mert Apuka tüdejének kellett a tiszta vagy sós levegő. Vera néni érdeklődése természetesen fordult a magyar nyelv és a történelem felé. Apuka még megérte, hogy a lánya a gimnáziumban kapott állást, és a frissen végzett tanárnő az érettségiző lányoknak is "Vera néni" lett.

- Vera néni, Vera néni, mit keresel? Először a dáliaikat, majd a bársonyos büdöskét. Elmosolyodott. Micsoda név egy ilyen kedves virágra?

Nagyon szerette, még a Tátrában gyűjtötte egyik utolsó kirándulásukon Ernővel. Azóta is jól érezték magukat az ablakládában a petúniákkal. Ha rájuk nézett, évek múlva is Ernőt juttatták eszébe. Már több mint huszonöt év telt el, hogy a férje megpályázott egy tunéziai műtős állást... Mindketten mehetek volna - ő tanítani az ottani magyar dolgozók gyerekeit-, mert Vera néni a házasságuk második évében elvetélt. Nehéz erre még visszagondolni is. Egy iskolai kiránduláson elkapta őket egy kora nyá-

ri zápor. Mindenki bőrig ázott. Vera néni mentette a gyerekeket egy - a mező szélén felfedezett - pajtába. Mint egy kotlós, addig meg nem állt, amíg minden tanulót fedél alá nem juttatott. Csuromvizes lett. Mire hazaértek, és leszállt a vonatról, érezte, hogy valami baj van. Éjjel felszökött a láza, begörcsölt, és Ernő mentővel vitte be a kórházba. Másnap kínok között elvetélt. Az orvosok felkészítették őket, hogy valószínűleg nem lehet többé gyermekük. Így aztán amikor jött a lehetőség, hogy külföldre lehet menni dolgozni - ritkán adódott erre alkalom - akkor Ernő megpályázta az állást. Ő is bejelentette, hogy az év végi vizsgák után befejezi a tanítást, így majd együtt dolgozhatnak odakint is.

Az élet azonban egy injekción keresztüli fertőzés során beleszólt az életükbe. Az utazás előtt különböző védőoltásokat kellett beszerezniük. Az egyikről Ernő olyan fertőzést kapott, amire nem volt felkészülve a szervezete, és a pár napig tartó, rendkívül magas lázba belehalt. A kollégái, ismerősei biztatták, hogy indítson pert orvosi műhiba miatt, de ő elutasította. A per nem adja vissza Ernőt, és a sok hercehurca megkínózná az amúgy is labilissá vált, meggyötört lelkét, idegrendszerét.

Szerencsére, Apuka ezt már nem érhetette meg, Anyuka pedig pár hónappal később követte férjét. Így maradt itt egyedül. Az iskola, a diákok lettek a családja... Hát, ezért döbönt meg a szerencsétlen bársonyos büdöskék csontvázát látva, és lett irtó mérges. Ki vagy mi merészelte ezeket a virágokat, amelyek számára Ernőt jelentették, így megcsúfolni, megcsonkítani?!

Végre a növények betegségei, károkozói között megtalálta a gyilkost: a meztelen csigát, és pont ez a két növény (a dália és büdöske) a kedvenc csemegje. Most nincs mit tenni, várni kell a besötétedésig, amíg előjönnek.

Vera néni így is tett. Vacsora után - teljesen összetörve - még kiült a kertbe a friss illatokat, a csöndet élvezni, és a csak itt, az erdő szélén látható csillagos égboltban gyönyörködni. A kellemes, meleg, tavaszi estén a hintaszékben ülve elbóbiskolt. Álmában együtt volt imádott férjével, a Csorba-tótól sétáltak át a Poprádi-tóhoz, oldalukon kicsit lejjebb a patak csobogott, körülöttük a sok erdei, tátrai virág illatozott, ő

szedte a bársonyos büdöske magjait, Ernő egy szalvétából zacskót formázott, és beletette a begyűjtött magokat, egy erdei kismadár füttyögetve kísérte őket az útkon.

Arra riadt fel, hogy teljesen besötétedett. Úgy érezte, Ernő jelen van mellette, kezében pár szál bársonyos büdöske. De felocsúdva rájött, hogy egyik sincs ott. Mélyről jövő fájdalom hirtelen ismeretlen dühvel töltötte el. Besietett a házba, és "felfegyverkezve" érkezett vissza. Egyik kezében erős zseblámpa, a másikban a metszőolló, köténye zsebében egy műanyag flakonban asztali konyhasó. Így indult Vera néni a csatába. Szisztematikusan végigpásztázta a kertet, különös figyelemmel a dáliák és büdöskék környékére.

Néha felkiáltott:

- Megvagy, te, disznó! Mohó dög! Az én büdöskéim kellenek neked? Ne-sze! Ebből többet nem eszel!

Azzal haragosan megfogott a metszőollóval egy kövérre hízott, jóllakkott meztelen csigát. Volt, hogy az így elcsípett, takonyoszerűen síkos állatot a kőre dobta, és elégtétellel nézte, amint az állat kínjában ideoda tekereg, forog. Vagy ha úgy tetszett neki, az elkapott csúszómászót az ollóval kettévágta. Bár undorodott tőlük, közben felkiáltott:

- Te, szemét dög! Pusztulj innen!

Ha e késői órán valaki véletlenül a falu szélén bóklászott volna, Vera néni kertjében különös fényeket láthatott volna cikázni, és közben diadalmos hangokat hallhatott volna:

- Megállj, te, gyilkos dög! Nem eszel többet a büdöskéimből! Pfuj! Ne-sze neked!

De azt is észrevehette volna, hogy Vera néni egyszer csak döbbenten megáll, és észbe kapva mondja:

- Mit csinálsz, Vera néni? Hogyan tudtál így kifordulni önmagadból? És a járókelő láthatta volna, ahogyan szégyenében és fájdalomában a néni lerogy a hintaszékre, és könnyei fáradt kezére potyognak, mialatt a metszőolló csöndben a virágágásokba csúszik.

Kovács Daniela: Éled az Élet

Feloszlott már a vatta-szürke köd,
a csönd mélyebb lett, zsibbasztó, siket,
bár hűtlenül hideg s dermedt a föld,
már pihegve éled a vén liget.

Szajkó-toll csillan a gallyak között,
lány muzsikahangja lelkemig ér,
örömöm, látva, hogy visszaszökött,
szívembe lobban, akárcsak a vér.

Ajkamon a Nap arany csókja ég,
a tél szétterül lábamhoz hullva,
úgy tombolja ki végső erejét,
mint rossz kölök anyjára borulva.

Holécziné Tóth Zsuzsa: A „vadleső”

- Apa, apa! - rontott be szülei szobájába az alig ötéves kisfiú. - Hallod apa, ébredj már! Esik a hó!
- Mi az? Mi történt? - nézett fel az apja karikás szemekkel az ébresztőórára, aztán morcosan a párnába temette az arcát. - Mit beszélsz, kicsim? Milyen hó?
- Gyere, nézd meg! - addig rángatta a fiú a férfi kezét, míg az elcsigáztan kikászálódott takarója alól. - Na, gyere már! Esik a hó!
- Milyen hó? - kérdezte értetlenül. - Miről beszélsz? Hiszen tavasz van!
- Ott! Látod már? - mutatott a kicsi kifelé az ablakon. - Nézd, apa! Mekkora pelyhekben esik! Reggeli után kimegyünk szánkózni? Na, légyszííí..!
- Jaj, kisfiam! - tette rá fia kócos hajára a kezét mosolyogva. - Az nem hó!
- Hanem mi? Pedig olyan, mint a hó! Nézd csak meg!

- Nem hó! Látod ott messze azokat az óriási fákat? A házak mögött!
 - Az az erdő? Látom!
 - Az az erdő, igen! Na, szóval, azokat a hatalmas fákat úgy hívják, hogy nyárfa. Ilyenkor tavasszal virágoznak, mint a többi fa. Ezek a fehér pelyhek, amiket hópihének gondoltál, ezek a nyárfa magjait reptetik. Amikor fúj a szél, akkor lefújja a faágakról, és addig röpíti, míg egyszer csak földet érnek. Ott beleül a talajba, és egyszer csak gyökerezni kezd, és elkezd kinőni egy új nyárfa. Tudod, mint a meggy magok, amikből a kicsi meggyfák nőttek a földből, kint az udvaron!
 - Aha, értem. Kimegyünk megnézni? Mindjárt reggeli után! Úgy szeretném!
 - Na, jó, ha hagysz még aludni, akkor reggeli után kimegyünk az erdőbe, és megnézzük közelnél azokat a fákat. Lehet, hogy még gombát is találunk...
 - Jó! De mi az a gomba? Ami olyan, mint Karcsika jele az óvodában?
 - Nem tudom, kisfiam, mi a Karcsika jele, de ha leveszed azt a kicsi zöld könyvet a polcról, abban látni fogsz gombákat, ami általában a földből nőnek ki, és van, amelyiket meg lehet enni... de most már tényleg hagyj aludni, majd reggeli után mesélek.
- A kisfiú szót fogadott, levette a könyvet és nézegette, de hamar el is unta, így hát inkább odaállt a teraszajtóhoz, és nézte, amint a tavaszi szél kergeti a nyárfabolyhokat. Türelmesen várta, hogy apja felébredjen, már kikészítette a kis gumicsizmáját is, meg anya bevásárlókosarát, mert a gombás könyvben látta, hogy a bácsik kosarakkal járták az erdőt.
- Mire az apa felébredt, tökéletesen elfelejtette, hogy ő kora reggel gombavadászatot ígért a kisfiának, így kis híján átesett az előszobába kitett vesszőkosáron, amikor a mosdóba indult.
- Aurél, mi az ördög ez? Miért tetted a kosarat az utamba? - kérdezte morgolódva a fiát, aki ijedten szalad ki a szobájából apja kiabálására.
 - Én csak azért tettem oda, hogy ebbe szedjük a gombát... már elfelejtetted? Hogy megyünk hópihét nézni, ami a fáról hullik, meg gombát szedni - mondta szomorúan.
 - Jól van, na, hát persze, hogy megyünk - mondta az apa megenyhülve. - De azért tehetted volna a konyhaasztalra is, akkor nem estem volna

hasra miatta. Szaladj, öltözz fel, én addig készítek reggelit, és utána indulhatunk. Mit kérsz? Kakaót vagy teát?

- Hát persze, hogy kakaót! Meg olyan nagymamás kalácsot, mint tegnap! - kiabált vissza a kisfiú boldogan, és gyorsan öltözni kezdett.

Az apa pedig kikészítette az édesanyja által küldött foszlós kalácsot és a kakaót a fiának, magának pedig kis gondolkodás után kent egy szelet kacsaszíros kenyeret. Kicsit tartott tőle, hogy fognak-e egyáltalán gombát találni, de nem akart csalódást okozni a kisfiának, ezért nem kezdte el magyarázni, hogy nincs egész évben gomba a nyárfaerdőben.

A hátsó kertkapun át gyorsan kijutottak a falu szélére, onnan már csak egy dombra kellett felkapaszkodniuk, mert ott kezdődött az erdő. Aurél az úton a tavaszi virágok között lepkéket kergetett, és közben folyamatosan kérdezgetett. Hol a csilingelő madárhangok tulajdonosát akarta tudni, hol azt, hogy a lepkék alszanak-e éjjel... és csak csacsogott folyvást és boldogan, miközben apja arra gondolt: talán így tud a legtöbbet átadni abból a tudásból, amit ő is az édesapjától kapott.

Megérkeztek a nyárfásba, melynek az alján, a tavalyi avaron már áttörtek a füvek és virágok, azokra pedig ráhullott a nyárfa-szöszmös - így bizony a kucsmagombát nem is volt olyan könnyű megtalálni. Lementek a domb aljába, ahol a fák alja egy részen egészen nedves volt, az apa cipője elég gyorsan átnedvesedett. Örült, hogy a fia gumicsizmát húzott, mert bizony a kicsi edzőcipők könnyen sárosak lettek volna. Késével botot vágott a kisfiának, és azt ajánlotta, ne a kis kezével, hanem ezzel hajtogassa a fűvet maga előtt, nehogy valami csípős hangya vagy bogár bosszút álljon a háborgatásért.

A kisfiú lelkesen rúgta maga előtt a nyárfákról lehulló puha, gomolygó vattákat, és jókat nevetett, ahogy a pamacsok útra keltek az áprilisi szélben.

- Apa! Hol vannak a gombák? Te már láttál itt egyáltalán gombát valaha?

- Igen, fiam, amikor még én is kicsi voltam, sokat jártam az erdőt apukámmal - a te nagypapáddal -, és ilyenkor tavasszal kucsmagombát meg csészegombát szedtünk.

- Csésze? Amilyenből a kávé iszod? - nevetett Aurél. És mi az, hogy kucsma? - kérdezte csodálkozva.

- Hát, tudod, az olyan, mint egy süveg vagy sapka: barna és hullámos...
 - Mint ez itt?! - kiáltott fel Aurél, mert a botja végénél megpillantott egy világosbarna, göcsörtös valamit, de sejtelve sem volt, hogy ezt keresik, mert ő eddig a konyhában legfeljebb sampion gombát látott - az meg, ugye, kerek és fehér...
 - Hűha, de ügyes vagy! - dicsérte meg az apa. Nézd, levágom a késsel, nyugodtan kézbe foghatod, csak ne szorítsd meg túlságosan, mert látod, gyöngye, ruganyos a kalapja.
 - Jaj de jó! Apu, ugye, ügyes vagyok? Megyek, és keresek még - mondta lelkesen, és mit sem törődve azzal, hogy édesapja azt tanácsolta: ne nyúljon kézzel a növényekhez, boldogan hajtogatni kezdte az aljnövényzetet, egészen addig, míg kis keze hozzá nem ért a csalánbokorhoz.
 - Jajjaj, apuuu!!! Ez nagyon csíp! - kiáltotta, és nagy kék szemei sarkában egy-egy könnycsepp jelent meg.
 - Látod, kis butám, mondtam, hogy csak a bottal hajtogasd! - dorgálta szelíden az apja, és a náluk lévő kulacsból vizet öntött a kisfiú kezére. Ez a csalán. Lemossuk, de sajnos még egy darabig égni fog a helye.
 - Mert ilyen ez a csalán? Ilyen rossz?
 - Igen, a csalán sajnos védekezik, de azért nem teljesen rossz, mert készítenek a zsenge hajtásaiból csalánteát is, tudod a nagyit is szokta mondani, hogy „fűben-fában orvosság van”, a csalánteát például azért issza, hogy ne legyen veseköve.
 - Mije? Milyen köve? - kérdezett vissza a kisfiú, de abban a pillanatban meglátott két újabb gombát, így aztán feledve a csaláncsípést, rohant a gombák irányába.
- Közel egyórás erdőjárás után már legalább húsz gomba lapult a kosár alján - ami apu szerint épp elegendő lesz egy vacsorához -, így hát Aurél azt javasolta, menjenek föl a dombon álló „vadlesőhöz”, és nézzék meg: onnan látni-e a házukat a völgyben. Az apa beleegyezett, és elindultak a vadászsles irányába. A kaptató után a kisfiú leült a les tövében, az apa pedig elindult föl a létrán, mert ellenőrizni akarta, nem korhadt-e valamelyik fok - nehogy a kisfiú alatt törjön le, amikor fölfelé ka-

paszkodik. Már épp fölért, és kiegyenesedett, amikor a fejével a les te-
tején hozzáért valamihez. Az ellenzős sapkától nem láthatta, hogy a
vadászles tetőszerkezete alatt lódarazsak építettek egy több mint
negyven centiméteres, tölcser alakú fészket, és a sapkájával pont en-
nek a hüvelykujjnyi nyílásának ütközött. A darazsak ezt sajnos táma-
dásnak vélték, és azonnal elkezdtek kiözönlteni a lyukon.

- Auréli! Azonnal szaladj le a bokorig és ott bújj el! - kiáltotta a fiának, és
ahogyan csak bírt, hátrálni kezdett lefelé a létrán. A darazsak támadás-
ba lendültek, és minden kétségbeesett igyekezete ellenére legalább
nyolc-tíz csípést elszenvedett a fején és a karján, mire a földre ért.

Tudta, hogy nagy a baj, hiszen allergiás volt a darázscsípésre, és máris
érezte, hogy verejtékezik és szédül, aztán jött a zsibbadás, és fulladni
kezdett. Minden erejét összeszedve próbált eljutni a bokor mögött
kuksoló fiához, közben még a mobilját kereste, de aztán lassan össze-
folytak előtte a betűk, már nem bírta a felesége számát tárcsázni. El-
vesztette az eszméletét.

Aurél látta, hogy nagy a baj, odarohant és sírva keltegette az apukáját,
de az nem válaszolt. Észrevette a kezében a mobilt, és kis kezével talá-
lomra megnyomta a zöld gombot - tudta, hogy azzal lehet beszélni. Kis-
vártatva a vonal túoldalán édesanyja hangját hallotta meg - szerencsé-
re az apja indulás előtt beszélt vele, így ez a szám volt legfelül.

- Halló! Te vagy, Nándi? - hallotta anyukája hangját.

- Nem, nem! Én vagyok anya! - sírta el magát a kisfiú - apu nem mozdul...
megcsípte az a nagy fekete dongó vagy mi...

- De hát hol vagytok? Mi csípte meg? A darázs? - kérdezte ijedten az
anya.

- Tudod, kint vagyunk a vadlesőnél... onnan jöttek azok a nagy fekete
valamik... repültek... és apu... apu most fekszik a földön és nagyon fur-
csán lélegzik... anyukám! Mit csináljak?

- Jaj, kicsim, ne sírj! Azonnal hívom a mentőket, és küldöm őket! Ott
vagytok, ahol ősszel a sok csipkebogyót gyűjtöttük?

- Igen, ott, annál a lesnél, ahol tavaly azt a kígyót láttuk... tudod, amitől
annyira megijedtél!

- Kicsim leteszem, hogy hívhassam a mentőket! Van nálatok víz a kulacsba? - jutott eszébe hirtelen. Azt locsold apu nyakába, hátha felébred a friss víztől... és ne sírjál! Ügyes fiú vagy és bátor! Most kikapcsolom a telefont, de ha megszólal, megint nyomd meg a zöld gombot, mert lehet, hogy a mentős bácsik keresnek téged, hogy segítsél megtalálni, hol fekszik apu. Jó?

- Igen. És felveszem a piros széldzsekimet a hátizsákból, hogy jobban meglássonak - mondta a kisfiú, mert eszébe jutott, amit az oviba meséltek az elveszett kislányról, akinek a dzsekijét a helikopteres bácsik meglátták a fűben, és úgy találták meg.

A mentősök húsz percen belül megérkeztek, a kisfiú meg tudta mutatni a darázsfészket, így a mentőorvos tudta, hogy milyen ellenanyagot adjon be az apának - aki már a mentőben magához tért, és tekintetével a kisfiát kereste. Az ápoló megnyugtatta, hogy a kisfiú elől ül a kollégája mellett, és mutatja neki a rövidebb utat az erdőn át, hogy ő minél előbb kórházba kerülhessen. Az apa nagyon büszke volt kisfiára, és arra gondolt, ő bizony nem ilyen erdőjárást tervezett, de amit ma tanult a természetről a kislánya, arra bizonyára egész életében emlékezni fog.

Kutasi Horváth Katalin: Késlekedés

A naptár tavaszt mutatott. A birkák bundájába viszont belefagyott a hó. Vastag fehér paplan alatt szunyókált a táj, ám a Szentfa kápolna peckesen ellenállt a szélnek, dacosan állta a metsző hideget. A Megváltó a valódi tavaszt várta széttárt karokkal a kápolna mellett, de mivel az késlekedett, értetlenül tekintett le ránk a keresztről. Csodálkozott, mit keresünk a tövében. A friss, zöld hajtások egyáltalán nem akartak megjelenni a fákon és bokrokon, zöldet csak felfestett jelzés gyanánt láttunk, valamint a jégbe fagyott, harmóniáról, öröklétről, megújulásról mesélő, erőt és nyugalmat árasztó borostyánok levelei váltak ki a szűzi fehérségből.

Gyönyörűek voltak a vízfolyások és vízesések megdermedt, rögös útjai, misztikusnak hatott a jég réteg alatt bugyogó víz moraja, hisz alatt elevenen munkálkodott a bővérű patak, s a lusta tavaszt ébredésre serkentette türelmetlenkedő sóhaja. Fagyosak voltak a Rám-szakadék korlátjai, a jég összenövesztette a létrák fokait, de tisztán kékellett a magas ég, a bágyadt napsütésben pedig rózsállottak a fák, az általános dermedtséget feloldotta a márciusi, derűs fény. Mást mondott a szív, és máshogy értelt a fájdalmasan csikorduló bakancs nyelve.

A jégbe záródó borostyánindák között megannyi hegyes törként meredeztek ránk milliószámra a jégcsapok, miközben a Jégkirálynő lehelete megdermesztett mindent, ami csak utunkba került. Az volt az érzésünk, hogy egyszerűen csak játszadozik velünk, jót mulat rajtunk, s csupán tréfából varázsolta át a Rám-patak völgyét, míg végighaladunk rajta, s igaziból már rég világoszöld gúnyát öltött minden, s megjelentek a tavasz első hírnökei is. De meddig tart uralkodói hatásköre? Mikor unja meg ezt az egyoldalú játékot?

Az, hogy Dobogókőre tartva egy kissé megroggyant, megbillent fejű hóember köszönt ránk, kedves gesztus volt attól, aki állította, a rogyganas pedig arról árulkodott, hogy már majdnem elkezdett enyhülni a fagy, Tavasz tündér már megölelgette őt, de az önző Jégkirálynő féltékenyen elkergette vetélytársát, hóemberünket pedig visszafagyasztotta a maga kényére-kedvére, s az újra keményen állta az enyhülést ígérő tündér újabb ostromait, hódítási kísérleteit.

Odafent szánkózók hada élvezte a „tavaszi” nap örömeit, minden ragyogott, életörömtől, boldogságtól sugárzott, egy-egy elhagyott színes kesztyű vidámította, oldotta az egyébként ridegnek és ünnepélyesen komornak ható fehérséget.

Aztán beléptünk a síházba. A ropogó, duruzsoló tűz derűs meleget árasztott, s mikor leültünk az asztalhoz, hirtelen átjárta szívünket a tavasz. A gőzölgő gyömbér mögül átnézve aranyeső mosolygott ránk a kedves kis vázából...

Friss pályázatok: http://poeta.hu/ingyen_oldal

Szeles György: Tavasz lett végre

A Tavasz súgott valamit a Télnek.
Kölcsönkérte tőle ő a szeleket.
A szelek tomboltak,
A rüggyel nem bírtak.
Csak zöld lett a színe a messzeségnek!

Tátos Gyöngyi: Az első év tavasza itt

*Vörösmarty Mihály: A merengőhöz
Laurának*

*Hová merült el szép szemed világa?
Mi az, mit kétes távolban keres?
Talán a múlt idők setét virága,
Min a csalódás könnye rengedez?
Tán a jövőnek holdas fátyolában
Ijesztő képek réme jár feléd,
S nem bízhatol sorsodnak jóslatában,
Mert egyszer azt csalúton kereséd?
Nézd a világot: annyi milliója,
S köztük valódi boldog oly kevés.
Ábrándozás az élet megrontója,
Mely, kancsalul, festett egekbe néz.
Mi az, mi embert boldoggá tehetne?
Kincs? hír? gyönyör? Legyen bár mint özön,
A telhetetlen elmerülhet benne,
S nem fogja tudni, hogy van szívöröm.*

- De, igenis tudom, hogy van szívöröm. Már megint belejutottál lelkemnek mély bugyrába - mondtam barátnőmnek, aki olyan szépen szavalta nekem a verset. Meghatódtam.

Amúgy is olyan megható volt minden, ami körülvett minket. A Mátra hegyvonulata felett ragyogóan és melegen sütött ránk a nap. Fent ültünk a sárgálló, némely helyen göcsörtös szikla, göbös agyaghegy legmagasabb szegletén. Kissé lentebb a magas dombon a kettős kereszt. Kisebb dombon a fehér Jézus-szobor kitárt, felemelt, áldást osztó karokkal néz a főút szebbnél szebb házsorára. Még lejjebb alattunk, a legkisebb dombban ott a barlangkápolna.

Túljárta szemeinket a Tarna-patak mély árka. Azon túl a domboldalon legel az öt ló.

Tegnapelőtt még sűrűn esett a hó, és az erdők fái fehér fodros hópihe ruhát öltöttek. Ma meg ragyog a nap, és csak itt-ott látni már egy kis fehér hófoltot. A cinkék már nem esznek annyi magot az etetőből. Kiszállnak legyet és egyéb, előbújó rovarokat fogni. A napsütötte házfal oldalára kiülnek a bogarak. Katica, légy, és egyéb „szárnyasok”, hogy dermedtségből felmelegedjenek. Az apró hangyák is előkerültek a ház fala mellett. Érdekes csillagcsoportba rendeződtek jó néhányan. Mintha majálisra készülének. Táncolnak.

- Nem feleltél a versben feltett kérdésekre - türelmetlenkedett Katica barátnóm, míg tavaszt érző gondolataimba merültem.

- A kettőnk kapcsolatán gondolkoztam és ezen a fenséges tájon. A napsütésen, a tavaszi levegőn, hogyan csalja ki a boldogságot, nyüzsgést a természetben. Valóban elmerengtem, és cikáztak a gondolataim a megismerkedésünk és a jelen ideje között. Az pedig igen hosszú idő, és sok mindent ölel fel. Az első tavasz, amit itt élünk át. Azt lehet mondani, hogy a természet ölelésében.

Látod ott a túloldalon azt a kétemeletes zöld hosszú erkélyes házat?

- Ami előtt az a hatalmas két fenyő áll? - kacsintott egyet.

- Mikor bejelentetted, hogy elköltöztök, és hogy milyen messzire, valami összeomlott bennem. Bevallom, fáj a tudat, hogy elveszítjük egymást.

Még aznap felmentem a Google-térképre, és rákerestem a településre. Mutattam Lacinak, a páromnak, hogy milyen szép üdülők vannak ott. Biztos régen annak készültek.

Kati elnevette magát.

- Igen, emlékszem, mikor mesélted, és lehidaltál majdnem, mikor megtudtad, hogy azt a házat vettük meg. De nem hittél nekem, hogy betartom az ígéretem? Hiszen mondtam, hogy visszajövünk hozzátok, és értetek is, hogy megmutassuk, hová költöztünk.

- Na, az a háznézés is örök emlék lesz nekem.

- Hihhi! Hát még nekem! Te nem láttad magad, hogy micsoda kétségbeesett voltál, mikor Laci megpedzette, hogy akár szívesen ideköltözne.

Tényleg megjedtem, mikor reggel a kávéspohárral a kezében reggeli után elkiáltotta magát, hogy neki milyen hányingere van. Kiderült, hogy nem a reggelimtől, hanem a gyönyörű kilátás a nappaliból megülte a gyomrát.

Azt hiszem, az az első kiruccanásotok volt rátok a legerősebb hatással. Csodálkoztam is, hogy te sohasem szoktál olyasmit mondani, hogy kicsit irigy vagy. Akkor mondtam, hogy ne irigykedj, hanem költözz ide.

- KATICA! HÁT ITT LAKUNK! - pattantam fel, fölrántottam a barátnőmet, és nagy ölekezések közepette sóhajtottunk mélyet és haraptunk bele a tiszta levegőbe. Boldogságunkban.

- Igen, itt lakunk. Mi a Mátrában, ti a Bükkben, és a Tarna sem tud elválasztani, mert ott a kis híd, ami összeköt, és minden nap láthatjuk egymást. Sőt az erkélyről átintegethetünk egymásnak. Így ma már fél év után megkérdezem. Nem bántátok meg?

- Látod rajtam a megbánás mély ráncait? - kérdeztem mosolyogva. - tudnod kell, hogy mostanában sokszor, mikor fáradt vagyok, kiülök a ház háta mögötti oldalra, és nézem a hegyeket.

Azon töprengek, hogy micsoda erős hatással van az emberre a lelki egyensúly. Micsoda falakat tud építeni magának az ember, amibe kapaszkodva elzárva él. Milyen kapukat tud egy barátság megnyitni, és sorban ledönteni a múltban épített kerítéseket.

- Arra gondolsz, hogy mik voltak az elképzeléseid? Hogy féltél a költözéstől? Hiszen megígértük, hogy mindenben segítünk.

- Igen, köszönöm. Csodálatos, jó barátok vagytok. Hány fuvart cipeltetek ide, és rámolattok ki-be a kocsitokba. Hányszor hoztatok minket le és vittetek vissza. Heteket töltöttünk itt napok helyett, mert annyira jó volt veletek lenni. Azt hiszem, hogy ez a mi barátságunk egy olyan kivételes szerencse és adomány az

életemben, amelyenről minden ember álmodik. Talán az egypetéjű ikrek vannak így, mint mi. Kivételes érdekessége a dolognak, hogy nézz csak le a felvezető ösvényre! Ott jönnek a férjeink. Akik ugyanolyan jó barátok lettek, mint mi.

- Följöttünk értetek, mert ha túl sokáig vagytok egyedül, abból nekünk semmi jó nem származik - szólt kissé távolabbról a párom.

- Hát, az könnyen elképzelhető - helyeselt Gábor.

- Miért, nem tetszenek a jó ötleteink?

- Tökéletesek, csak az nekünk mindig fizikai megterhelést jelent. Hol két-té kell fűrészelni egy szekrényt, mert mély. Hol át kell vinni egy teljes szobabútort az eredeti helyére, amit tegnap pakoltunk be. Soroljam még?

- Meg sem merek szólalni - mondtam óvatosan és halkán.

- Már megint mit süttöttek ki? - szólt a párom

- Nézz csak fel arra az ágra! Mindjárt kipattannak a rügyek. Tavasz van. Halljátok, hogy cseng a cinkék hangja? Azt kiáltják, hogy „nyitni kék, nyitni kék”. - Most, ha lemegyünk ebben a csodálatos napsütésben, nekünk meg vetni kék. No meg kinyitni a kerti csapot, kiásni a ribizli-bokrokat, és széjjelültetni őket.

- Szó sem lehet róla, majd holnap!

- *Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra.* - emelte fel ujját Kati, úgy nyomatékosította a programot. Nem kell megijednetek. Mi a magokat elvetjüek, csak a ribizliásás a tietek.

- Már megint a megterhelő munkát kell nekünk végezni - motyogta a párom

- No, előtte kaptok egy kávé, esetleg valami sütike is lesz mellé.

- Az ásás előtt? - kérdezte érdeklődve Gábor.

- Természetesen! - feleltük majdnem egyszerre.

- Na, akkor induljunk lefelé, nehogy megszáradjon a sütike.

Míg lefele araszoltunk a hegyről, olyan boldogságérzés fogott el.

- Tudod, milyen hálás vagyok nektek? Alig várom, hogy kizöldüljön a táj. Egyáltalán nem fáraszt a kerti munka. A napsütés, a természet hangjai, színei olyan energiával ajándékoznak meg, hogy sokszor magamon csodálkozom: hogy bírtam annyi mindent megcsinálni. Ami a versben van írva, valószínű, hogy ez nálam a *szívöröm*. A kincs a tavasz, a természet megújulása és csodás látványa, ahogy fejlődik, növekszik, gyarapszik.

- Nem kell hálálkodnod, mert én is ezt érzem. Hiszen mindenben segítetek, amiben csak kell, mert én is szívesen csinálom. Emlékszel, hogy nem rajongtam előtte a növényekért, és most mindent vetnék, amit csak lehet. Olyan jó látni, ahogy nőnek, és csodálatosan jó érzés, mikor az ember a saját termését eszi. Egészen más íze van a kertből szedett dolgoknak, mint ha boltban veszed. Erre csak akkor jöttem rá, amikor a saját babunkat vagy paprikánkat ettük.

- Na, mi lesz már? Szét lesztek ültetve, mert megint kitaláltok még valamit! - kiáltottak vissza.

- Nyugalom, mára csak ennyit kérünk a tavasz nevében - mondtam, és be is tartottuk aznapi ígéretünket.

Nyugodt voltam, mert tudtam, hogy lesz másik tavaszi nap is.

Szabó Eszter Helka: Lakótelepi tavasz

a háztömbök alvó óriások a szürkék közül kivillan a kék az erkélysor felolvad a kelő Naptól mint a fagyalt forró nyarakon a földön fénykígyó kúszik gaz éledezik mint amikor a részeg a szemközti kiskocsmából tántorog a negyedik magányába a szervizút pocsolóit kortyolják komondormeleg kutyanyelvek a betonházak tövéénél kinő az ibolya nincs ki leszakítsa hiába járkal föl-le annyi idegen a legnagyobb hókupac haldoklik a járda tövéén hidegen tetején veréb ágaskodik ő elégedett mert áttelelt senki sem tudja ezen a télen hány ember fagyott meg egymásnak ellentmondanak a statisztikák mindenki a tavasztól várja a kifényesedést az arcizmok merevsége mégsem változik

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Dél Tamás: Tavaszi hangulat

(1.) Hóvirág

Anyakönyvvezető vagyok.

Néha zavar e kettősség:

A fehér

csak Afrikában a gyász színe,
jól tudom.

Én mégis a telet
abban búcsúztatom.

S ha fehér, csipkés,
menyasszonyi pompám felöltöm;
abban már a tavaszt köszöntöm.

S míg piciny csizmácskáiban
a havat taposom,
fejem fölé már
hófehér,
selyem napernyőmet is kibontom.

De hidd el,
azt a szót, hogy
frontérzékeny,
én soha ki nem mondom.

(2.) Japánbirs

Az extrém kérések
megvalósítója vagyok.

Állj csak az ágaim alá,
hogy rózsaszín eső
permetezzen rád;

akár

egy illúzió,

mely egyre tökéletesedik.

„Majd ha fagy”

májusban is,
meglátod,
hogy rólam
„piros hó esik”.

(3.) Repce

Igazi festőművész vagyok,
kinek a Föld a palettája.
Nagy ecsetvonásokkal
dolgozok.
S ha elvirágoztam,
és már nem tudom
sárgára festeni a hátteret;
Van Gogh-gal,
Gauguinnel,
Cézanne-nal
új stílusokon dolgozunk mi;
olajommal keverve ki
nekik
e színeket.

(4.) Orgona

Természetesen zeneszerző vagyok.
Az idők során
hoztak hozzám
csembalót.
Kérdezték:
miért nem zenélsz
versenyzongorán?
De én az orgonánál maradok.
S miközben
Vivaldi
Négy évszakát játszom;

te már érzed is
a virágillatot.

(5.) Pitypang

Igazi ejtőernyős vagyok.

Az égből hullottam le
a mező puha bársonyára.

Hívom hát a

szerelmespárokat:

- Ha a csillagokat is
lehoznád Neki az égből,
csak akkor szakítsál le!

S cserébe,

ha majd felöltöm

fehér,

selyem-ejtőernyőimet a hátamra;

nevetve fújjátok egymásra,

hogy én végre,

visszatérhessek

az égbe.

Magyar Eszter: Mese is, meg nem is

A Tavasz Tündér igencsak lustának bizonyult, nem akart felébredni álmából, ki sem dugta pisze orrát a pihe-puha dunyha alól. A Nap azonban addig keltegette, sütött rá, míg annyira megizzadt, hogy kénytelen-kelletlen kibújt az ágyból, kitörölte az álmat a szeméből, és felkerekedett, hogy körbejárjon a nagyvilágban. Erdőkön, mezőkön, réteken, folyókon, hegyeken, völgyeken keresztül szállt, varázspálcája nyomán színes kavalkád kerekedett, de a falvakban és a városokban is elvégezte feladatát. Mindenütt mosolyogva fogadták, mindenki nagyon várta már az érkezését.

A belvárosi kőrengetegben Jutka, azon a csodás vasárnap reggelen, széthúzta a sötétítő függönyt az ablak két oldalára, és kinézett az utcára. Örömmel látta, hogyan változott - hipp-hopp - a szürke, egyhangú kép tarkabarka látvánnyá. Az emberek levették sötét, unalmas télika-bátjukat, könnyebb, kedvesebb, barátságosabb ruhákba öltöztek. A Nap pedig szorgalmasan hívogatott, csalogatott a szabadba, ki a lakásból, ezért várakozott lelkesen az előszobában, a szekrény mélyéről előkerült hátizsák. Jutka már csak egy kis elemózsiát gyömöszölt bele, a tollaslabda és az ütők mellé. A Margitszigetre beszélt meg találkozózt két barát nőjével, mert ott nemcsak sétálhatnak, pihenhettek, hanem játszhatnak is.

Egy alkalmas helyen a fűre terítették a magukkal hozott plédet, s rátelepedtek. Csacsogtak, csevegtek, ahogy fiatal lányoknál szokás, a számukra rettentő fontos dolgokról. Persze, a fiúk, a velük kapcsolatban szőtt álmok, vágyak is napirendre kerültek. Egyszer csak meg is jelent egy szemrevaló fiatalember, hóna alatt könyvvel, s a közeli padon foglalt helyet. Fellapozta a megjelölt oldalt és olvasni próbált, de figyelmét nem kerülte el, sőt, inkább elterelte a három lány. Eredetileg a Duna-partra indult, úgy tervezte, hogy a lépcsőkön ülve élvezzi a napsütést, gyönyörködik a folyó vizének apróbb-nagyobb hullámaiban, de meggondolta magát, inkább átsétált a Margitszigetre, hogy kényelmesen olvashasson.

A lányok úgy tettek, mintha nem vették volna észre a jövevényt, de viselkedésük megváltozott, kicsit kellették magukat a fiú előtt. Jutka és Bea kisvártatva feltápázkodtak, és elkezdtek tollaslabdázni. Hosszan, ügyesen ütögettek, ritkán esett le a labda. A fiú megint szétnyitotta hű társát, kedvenc könyvét, s próbált belemélyedni, de hogy lehet úgy olvasni, hogy az a szóke hajú, zöld szemű lány folyton feléje pislant? Néha alibiből lapozott egyet, de csak nézte a betűket, nem álltak össze szavakká, mondatokká pláne nem.

A Tavasz Tündér pedig úgy gondolta, ha már korábban annyira elhanyagolta feladatát, sokat késlekedett, megpróbál törleszteni adósságából azzal, hogy segítségére siet a két fiatalnak. Egy rosszul irányzott lab-

dát, mikor az a padon ülő fiútól nem messze esett a fűre, valami láthatatlan erő tovább gurított, egészen a közelébe. Ezt már nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Lehajolt, s felvéve az érte szaladó lány kezébe adta. Jutka megköszönte, s futott volna vissza játszani, de tekintetük találkozott, ami elbizonytalanította. A fiú fejében is kergették egymást a gondolatok, hogyan tarthatná vissza, mit is mondjon? Végül a lány találta fel magát, s kíváncsian nyújtogatva nyakát a padra tett könyv felé, megkérdezte:

- Mit olvasol?

- Ó, ez csak Mikszáth Kálmántól a Szent Péter esernyője.

- Mikszáth Kálmán? A legkedvesebb íróm - lelkesedett Jutka.

- Tényleg? Nekem is - vágta rá Péter, és jobban szerette Mikszáth Kálmánt, mint valaha. A megtalált közös téma indította el a beszélgetést közöttük, néhány percre megfeledeztek Beáról és Katáról, akik a háttérből figyelték őket, és egy dologban biztosak lehettek, hogy ez a kirándulás egészen másképpen alakul, mint ahogy eltervezték. Megadva hát magukat a váratlan fordulatnak, közelebb jöttek és sorban bemutatkoztak egymásnak. Péter feloldódva kezdeti zavarából kibökte, hogy nagyon szomjas, eredetileg azért jött errefelé, mert egy büfét keresett, ahol innivalót lehet venni.

Nálunk sincs víz, nem akartuk azt is cipelni, menjünk, keressünk együtt valami üdítőt - vette kézbe az irányítást megint Jutka. - Addig is itt egy szép alma, oltja a szomjat - vett elő egy hatalmas, piros darabot, a legszebbet hátizsákjából.

Köszönöm - tétovázott egy pillanatig Péter, hogy elfogadja-e a feléje nyújtott csodaszép gyümölcsöt. - Nem mérgezett? - kérdezte nevetve.

- Nyugodtan megeheted. Nincs mérregbe mártva és nem is a tiltott fáról való - nevetett Jutka is.

Valahogy így kezdődött. S következő tavasszal, napra pontosan egy évvel később, ugyanazon a padon ültek együtt, s ott kérte meg Péter Jutkát, hogy legyen a felesége. Sok-sok év elteltével pedig így meséltek

róla unokáiknak. Néha kicsit hosszabbra szöve a mesét, néha kicsit másképp fonva a történet fonalát, de mindig szeretettel emlékezve arra a csodálatos tavaszi napra, ami összekötötte életüket.

Kutasi Horváth Katalin: Szárligeti kör

Bakancsom loccsan a sárban,
Az combomig fröccsen,
Úgy lépek, mint egy mocsárban.
Nincs többé kímélet,
Gúnyos barna lé
Kacag a nadrágszárban.
Tócsát kerülve baktat a lélek,
Sártengerbe gázol,
Minden ingatag: nem remélek.
Ó, természet, már megint leigázol?
Szántóföld mélyül orvul alattam,
Nehéz rögök tapadnak hozzám,
Vágyaim sorra elhagytam,
Levakarhatatlan
Kísérőmmé vált a nyűg.
Az ingoványos jelen átkot hoz rám?
Csusszan a föld is alólam,
Gúnyol a víg madárszólam,
Nyamvadt keltike
Vicsorít rám némán,
Hogy jutok itt át? - dermedek bénán,
Gallyakon egyensúlyozok félve,
Egy üdébb, virágosabb
Tavaszt remélve,
Kibicsaklok jobbra, balra,
Nem fakadok most még dalra...
Hóvirág bukkan fel, lógatja orrát.

Szeretne látni még magaformát?
 Azt hittem, egyedül ejtőzik,
 A göröngyök közt rejtőzik,
 Fényképezem jobbról-balról,
 Megfeledkezem minden jajról-bajról,
 De hármat kell lépni csupán,
 S a kacér tavasz nevetve üt kupán:
 Egész hóvirágmező terül elém,
 Nem is egy kisördög nevet felém,
 Kacagva trappolok nyakig a sárban,
 De rég voltam a vitányi várban!
 Kicsúszik alólam a göröngyös lét,
 Ép kéz, s láb
 A Mária-szakadékban a tét.
 Szárliget!
 Szárliget lesz mától a neved,
 Tavaszi emlékeimben itt a helyed!

Jártó Róza: Tavasz, emlékezés

A gondozónő megigazgatta a hálóingét, amit épp most adott rá a nőre. De ő csak ült a plédekkel és puha párnákkal kényelmessé tett fotelban. Az öreg hölgy, mint oly sokszor, most is mosolygott. A szeme is mintha étellel telibbnek látszana. Ezért is gondolta a gondozónő, hogy biztos az tetszik neki, hogy ennyit foglalkozik vele, pedig tizenkét gondozott vár még rá itt az udvaron és az ebéd osztásának az ideje is közelgett. Az öreg hölgy meg csak mosolygott, mosolygott.

Mikor a gondozónő ráterítette a plédet, hirtelen kinyílt a világ, és ott volt a vízparton.

Még a tavasz illatát is érezte és meghallotta a folyó sejtelmes suttogását, ahogy a hullámok egymást kergetve egymásnak ütköztek és látta,

ahogy a nap fénye végigbukdácsol a ringatózó víztükrön, és aranybarnára égeti azokat. Mosolygott a látványon.

Akkor lépett oda valaki a háta mögé, és egy plédet terített a vállára. Oly gyöngéden, olyan finom érzékkel, mintha a ki nem mondott szerelmes szép szavait akarná így átadni.

A nő tudta, hogy a férfi az, aki előző este táncolt vele a táncparketten, és a tenyerét a hátán tartva, az ujjaival finoman játszott a bőrén. Olyan volt ez az érzés, mintha egy könnyű és szépséges koronát tennének a fejére, ami belesüppedve a hajába úgy telepedne le oda, mintha mindig is ott lakott volna, és soha nem engedné meg a haj, hogy onnan bárki is elvegye. A nő a férfi szemét nézte tánc közben, és látta a tavaszt, a megnyugvást, ami azóta kíséri, amióta pár hete, séta közben meglátta az ibolyákat a fák alatt virítani.

Csak állt ott a sétányon, és tudta, hogy a tavasz meghozta a változást az életébe. Azt a változást, amit évek óta várt. Kapott munkát, meleg lett a szobája, mert vehetett fát a kandallóba és volt ennivalója és esztéknként meleg teát szürcsölve ette meg a finom margarinnal megkent pirítósát.

És most itt volt a férfi is, akiről tudta, hogy csak ma van, és mégis örömmel tölti el az érzés, amikor hozzáér a bőréhez. Agyával fel tudta fogni, hogy azok a szép szavak, amiket séta közben a fülébe sugdosott, csak bókok, és mégis annyira boldoggá tette minden szó, minden simogató, hogy úgy érezte, ez az a pillanat, amiért akár meghalni is érdemes.

A férfi egy ölelésekkel és forró csókokkal teljes, szerelmes éjszaka után elköszönt. Felkelt mellőle az ágyból, felöltözött, és kinyitva az ajtót elment.

Még sokáig hallgatta a léptei kopogását, ami egyszer csak megszűnt, és már csak az illat, az emlék marad... egy emlék, ami végigkísérte az életét, egy emlék, ami fel-feltűnt a gondolataiban... mint egy csörgedező kis patak, mely fel-feltűnik majd... elszalad.

A gondozónő mozdulata a pléddel felért egy újra felbukkanó, borzongató érzéssel, melytől mosolygó szemei könnybe lábadtak...

Szeles György: A gumis bánata Arany után

Mi a jó fenének sütnie oly nagyon,
A gumisnak úgyis nagy bánata nagyon:
Miért nincs tavaszi, no és őszi gumi,
Ezeket cserélni lenne jó nagy buli
Az ilyen munkától nőne ám a nagyon.

Bodó Csiba Gizella: Tavaszi hajnalok

Hajnali háromkor újra felriadt álmából. Az eső halk koppanásokkal verte a ritmust a virágtartó korlátján.

- Ez is jó - gondolta -, legalább eddig aludtam. A kis olajág, a kis olajág!
Miért jutott ez most eszembe? Talán az álom hatása? Valami ezzel kapcsolatosat álmodtam?

- Hol is van a kis olajág? - ott kell, hogy legyen a fiókban, a többi „ereklye” mellett. Percekig feküdt mozdulatlanul, miközben elméje végig szárguldott időn és téren és emlékeken.

Tizennyolc év! Vajon él-e még Simon? Fel kellene hívni, vagy húsvéti üdvözlétet küldeni neki. Igen, holnap, nem is holnap, még ma - hiszen már hajnal van, a mai nap hajnala, - igen még ma megteszem.

Hideg, barátságatlan ez a tavasz, ami inkább tél, - mekkora hó esett a napokban is, és most is szinte hideg a szoba, pedig két konvektor is be van kapcsolva. Izzadok is, meg fázom is egyszerre, ez talán a korról jár - mormolta. Kopog az eső. Gyere be - suttogja a csendben, s szája sarkába szomorkás mosoly ül. Virágvasárnap van ma, hűvös, barátságatlan kezdettel.

Milyen más volt tizennyolc évvel ezelőtt az a virágvasárnap. Hihetetlenül más, húsvét hetében a Szentföldön!

Akkor éjszaka is fent volt, még ennyit sem aludt, mint ma. Hallgatta a tenger ütemes csattanásait, ahogy a hullámok a partra vetették magukat. A déli szél fura illatot hozott Afrika felől. Ült a hotelszoba erké-

lyén egy fotelban, lábait a korlátra nyújtóztatta, és hallgatta az izgalmas lendületű, monoton muzsikát. Lassan pirkadni kezdett, s végig futott benne az aznapi programból néhány mágikusan vibráló helység neve: Názáret, Jordán folyó, Gadara, Genezárethi-tó ... Létezik ez? Valóban nem álom az egész? Hogyan lehet ez? Izraelben van, a Szentföldön. Csoda, hogy ébren tölti az éjszakát?

Előző nap, 12 órakor Jeruzsálem nyolc kapuja közül az egyikben beléptek a városba. A Városba. (Ahogy karácsonykor kijelentette édesanyjának és az ő testvéreinek az ünnepi asztalnál; - jövőre húsvétkor a születésnapomon Jeruzsálemben leszek!

Néztek rá kissé furcsán mosolyogva. Neki pedig olyan érzése volt, mintha nem is ő szólalt volna meg, amikor ez a mondat elhangzott. De nem kételkedett ennek megvalósulásában.)

És a következő tavasz húsvétján - a születésnapján - 12 órakor belépett Jeruzsálembe. A kapuval szemközt fehér szamár álldogált, és galambok repkedtek. Meseszerű volt az egész, de megtörtént. És látta a befalazott „Arany Kaput”, ami majd megnyílik a „második eljövételkor” - mondta Simon. Látta a Kidron-völgyet a temetőjével alattuk, látta az Olajfák hegyét azon túl, és némán mentek a tömegben a Via Dolorosán, csak a stációknál hallgatva Simont. Mintha a kétezer esztendő alatt semmi sem változott volna itt, ezen az úton. De hát honnan tudhatná, hogy mi változott, vagy nem változott ezen az úton, ami az Út! Amihez a világon nincs fogható! Az út keskeny volt, sikátorszerű, az árusok ott ültek, álltak most is kis üzleteiknél, ahogy talán akkor is lehetett. Mintha bedugult volna a füle, szinte semmit nem hallott a zajokból, a torka elszorult, valahol a még korábbi időben járt. Azt hitte beborul az ég, mindjárt mennydörgés és villámlás lesz, de a nap sütött százával, meleg volt és megszomjaztak! Sétált a Gethsemani-kert ős-öreg-fiatal olajfái előtt, mellett. Nagyon óvatosan és büntudattal lecsípett egy kicsi ágacskát, nem is ág, csak pár levélnek a vékony szára volt - olajág a Gethsemani-kertből, ahol valahol Jézus ülhetett kérdések és kétségek között, véres izzadságcseppekkel borított homlokkal, az *utolsó vacsora* estéjén.

Innen hozta azt az olajágot, ami ott van ágya mellett a fiókban. Kétezeret írtak akkor, és meleg volt a tavasz Jeruzsálemben a húsvét előtti héten. Krisztus után 2000-ben. II. János Pál pápa is ott járt egy-két nappal korábban.

Cikáztak a fejében a gondolatok; Tizennyolc évvel később - ma - itthon, hideg a hajnal, esik az eső, nem készül sehová.

Akkor a jeruzsálemi csodák után, mint az álomkóros, úgy ment Simon után Betlehembe, ahol a sápadtköves hegyoldalon felkapaszkodott a busz, s a nagy tér sarkában szerényen meghúzódó Születés templomának alacsony, keskeny ajtaján belépve önkéntelenül meghajtotta fejét. Lassan haladt a sor, a templomban rápillantott órájára, s akkor lépnie kellett, fél ötöt mutatott az óra. Lehajolt, megérintette a Csillagnyílást, a születés szimbólumát. Ötvennégy esztendővel azelőtt született, délután fél 5-kor egy magyarországi gyárváros kórházában. Könnyes szemmel, megrendülten egyenesedett fel. Döbbenetes - suttozta. Ez döbbenetes! -

Nem tudta, hogyan jött ki a Születés templomából, de utána nem szólalt meg vagy két-három óra hosszáig. És ez csak az első nap volt a Szentföldön.

A tengerhanggal feltöltekező második napon, ahogy a buszra szálltak, hogy újabb csodák felé induljanak, Simon - az Izraelben élő magyar idegenvezető - hatalmas virágcsokorral lépett fel a járműre, s széles mosollyal üdvözölte a társaságot. - Ma virágvasárnap van - mondta -, ezért mindenkinek hoztam egy szál virágot. Olyan egyszerűen hangzott ez az egész, ugyanakkor olyan megindító volt, hogy könny szökött a szemébe. Sosem jelentett ezelőtt neki sokat ez a dolog: virágvasárnap. Nem is sokszor hallotta, talán anyja mondta el egyszer, hogy van ilyen, s a jelentését, jelentőségét sem egészen pontosan adta vissza.

Összes tudatlanságának fájdalma, a létezés fájdalma, annak a napnak szépséges fájdalma a názáreti Ferences templomból kilépve borította

be. A templomban hihetetlen gyengeség fogta el, kicsinységének felismerése, magányosságának felismerése, vagy annak a felismerése, hogy ettől kezdve talán soha többet nem lesz magányos? Úgy sírt ott a templom falának támasztva homlokát, némán ontva a könnyeit, mint amikor a tavaszi mező felett zuhog a tavaszi zápor!

Tavasza volt, 2000 tavasza, napfényes, meleg tavasz. Ült a buszon, kezében a szál virággal és hihetetlenül gazdagnak érezte magát! Tudta, ez élete legszebb, legmeghatározóbb tavasza, a szentföldi tavasz, amit itt megélt - Jeruzsálemben, Betlehemben, a Jordán partján, a Genezárethi-tónál, a Holt-tenger partján, Názáret, Gadara falainál, Karmel hegyén és a többi csodák helyén - az egy egész regény.

Sok mindent történt az azóta eltelt tizennyolc esztendőben!
Itt most hideg, barátságtalan, zaklatott a tavasz!

De amit akkor kapott: fényt, meleget, virágot, az végül is, azóta is itt van vele, itt van benne!

Itt van abban a kicsi olajágban, amit megsimíthat, hogy soha ne feledje: húsvétkor mindig megjön a tavasz, még ha előtte beborult is a világ, a város, a lelke!

Felhúzta a redőnyt, amiről ragyogva potyogtak le az apró esőcseppek. Ugyan szürke volt az ég, de a madarak tudták, hogy mindjárt virrad, s ezt csivitelve rögtön tovább is adták.

- Igen! Délelőtt telefonálnom kell, mondta a madaraknak a csivitelésre!

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

Kühne Katalin: Feltámadás ünnepén

Judit keresztanyámmal sokszor jártunk Putnokon. Nagybátyám, Pali bácsi és felesége Médi néni, Pirinkó és Gyöngyike mindig szívesen látott bennünket. Gyakran voltak nálunk Miskolcon is, ilyenkor mindig kirándultunk a kedvenc bükki vagy a zempléni hegyekbe. Egyik alkalommal húsvétkor látogattunk el hozzájuk. Koszorút vittünk nagyszüleim sírjára, később édesapám áthelyeztette őket a miskolci Mindszenti temetőbe, így havonta könnyebb volt tisztogatni, gyomlálni a körülötte növekvő gazt, egy imát elmondani értük. Emlékezetes maradt ez a látogatás, az egész település lázban égett, a családok távoli otthonaikból visszajöttek gyermekkoruk színhelyére még ott élő hozzátartozóikhoz. Az utcákon ismerősökkel találkozhattunk. A templomok oltárait a böjt idejére püspöklila terítővel borították be, a fény csak nappal szűrődött be az ablakokon, este is félhomályban imádkoztak az emberek, csupán egy bíborvörös lámpa égett a szentségtartó előtt. A híveket a pap és a meghívott püspöklila ornátusban fogadta és áldotta meg. Nagyszombat estjén passiójátékban gyönyörködhattunk, amelyben óvodás és kisiskolás gyermekek öltöztek Szűz Máriának, Jézusnak, cipelték a hozzájuk illő kisebb keresztet. Tanáraik készítették fel őket, csodálatos csilingelő hangjuk betöltötte a templomot. Sokan kívülről hallgatták, annyian vettek részt a misén. Pici fiúk és lányok énekelték, játszották el a keresztre feszítés és a feltámadás történetét. A főoltár és a mellékoltárok vázáiból gyönyörű virágok illata áradt felénk. A házak összes szobájában finom sonka, torma és sütemény várta a vendégeket, mely egybeforrt a gyöngyvirág, gombos varjúköröm, madársisak illatával. A jó időben kitettük az addig száraz pincékben tárolt muskátlikat, leandereket az udvarra.

Ibolya nagymamám kedvenc virága volt a fokföldi ibolya, Juditnál és nálunk is több cserépben ápolgattuk ezeket a szép lila színű virágokat. Őt sajnos nem ismerhettem, születésem előtt eltávozott, de édesapám és testvérei sokat meséltek róla. Ő is olyan szerény volt, mint az ibolya, illett hozzá a neve. A Bükkben túráink alkalmával gyökerestől szedgettük a fehér, világoskék vagy sötétlila ibolyákból, elültettük kertünkben.

A tavasz első meleg napjaiban sorra nyíltak ki a friss zöld fű között. Májusban szirmot bontott a fehér, világoskék és sötétlila orgonánk, a borostyánnal borított előkertben kinyíltak a pázsitos nősziromok is. Az árvácskákat minden évben elültettük, egy kis virágszirom fehér, sárga és lila színben tündöklött. Egész nyáron örülhetünk, késő ősziig virágoznak. Találkozásaink idején sok gyermekkori emléket felidéztek szüleink, nagybátyánk és keresztanyám. Jó volt őket hallgatni, kacagató vagy megrendítő, szomorú eseményekről, kedves személyiségükről így szerezhettünk tudomást. Visszatérve a húsvéti együttlétünkre, a feltámadás estjén mi is ettünk a sonkából, tojásból és friss salátákból álló tálcákról, megkóstoltuk a finom süteményeket is. Ott aludtunk náluk, másnap, hétfőn arra ébredtünk, hogy Pali bácsi költ fel bennünket, egy pohár vízből csepegtetett arcunkra néhány cseppet. Hamar felöltöttünk, mert unokatestvéremékhez sok vendéget vártak. Az utcákon apák, nagyapák, kis és nagyfiúk csoportosan járták a falu házait. Akkoriban még előfordult, hogy a hideg kútvízből merítettek, és a vödör vizét ráöntötték a lányokra. Ők sikoltoztak, és gyorsan beszaladtak a házba, hogy átöltözzenek. Behívták a fiúkat, és a locsolóvers elhangzása után kínálták őket a hagyományos enni- és innivalóval. A lányok hímes tojással vagy egy szál gyöngyvirággal köszönték meg, hogy nem hagyták elhervadni őket. Borral csak az időseket kínálták, a fiúknak limonádét, gyümölcssteát adtak, némi aprópénzt. Ők nagy vászonsztyűkbe gyűjtötték a tojásokat, időnként megszámolták, ki mennyit kapott. Végigjárták a falut, estére nagyon elfáradtak.

Visszatérve a virágokra, a legkedvesebb virágom a Bükk-fennsíkon, a Nagymezőn virító sötétlila színű encián, mert amikor meditálok a jóga után, vagy utazás közben próbálok behunyt szemmel lazítani, ezt a színt látom. A színes álmok jelzik, milyen volt gyermekkorom, mi várható rám a jövőben. Csillogó színek labirintusán haladunk keresztül, amíg egy védett, biztonságos, csodás álomvilágba szenderülünk, közben magunkba szívjuk a teremtés misztikus fényét. Az álmok feltárják a személyes létezés legmélyebb szintjeit. Sötétben meditálunk, mégis sugárzik az örök fény. Testünk minden porcikája elernyed, a negatív gondolatokat

elengedjük, könnyűek leszünk, szinte lebegünk. Pozitív gondolatok, érzések áradnak, béke, nyugalom önt el minket. Kapcsolatba lépünk belsőnk rejtett zugaival, múltunk mélyére ásva, rájövünk, megváltoztathatjuk életünket. Felfedezhetjük saját gyengéinket, képességeinket, így jó döntéseket hozhatunk a jövőben.

Kovács László (Kovyacs59): Veled van a tavasz

Bársonyruháját kinőtte a barka,
az aranyeső köszönti a Napot,
valahol vígan cserreg már a szarka,
fent tavaszba fordult már a csillagod.

Kiskerted földjébe rejtetted a magot,
bízol te a jövőben, hiszen ültetsz,
érezed az orrodban a nyers földszagot,
a langy szellőben néha már kiülhetsz.

Élni akarsz. Feltölt a Nap sugara.
A télnek zordját hamar elfeleded,
felcsillan az öröm reménysugara,
a gyászt, a mélabút te félreteszed.

Így van ez jól, hisz átélted a telet,
mint ahogy átélte a rügyattanás,
madárpár rajta együtt örül veled,
virággal simogatnak téged a fák.

Lélegzik minden, táncra perdül a fű,
már néha benne a tücsök is hegedül,
lassan hajat növeszt a gyermekláncfű,
és nini: a víz felett fecske repül.

Itt a tavasz! Látod, nem vagy egyedül.

Jalcs Irén: Arany dió

Boldog volt mindig. Arca állandóan mosolygott, és nem fukarkodott a mosolyával, mert megajándékozott vele mindenkit, akivel csak találkozott. Viszonzásként kapott ő is mosolyt, de az kicsit más volt, mint amit ő adott, mert gyakran nevetéssé változott az, amit viszonzásként kapott, de nem bánta, mert boldogan mosolygott a világra. Lelkében béke volt, és örült minden napnak, amivel az élet megajándékozta. Az sem nagyon zavarta, hogy mindenki csak bolond Rozinak hívta. Mikor nevét hallotta, akkor is mosolyra húzódott szája, és halkán csak azt mondta, szép nevem van. Nem volt kegyes az élet Rozihoz, az biztos, mert mikor megszületett, olyan testi jelekkel látta el, amit tagadni nem lehetett. Arcára festette azt, hogy más, mint a többi ember, mert tudata kissé zavaros, és ez arcán mély nyomot hagyott. Bal kezét is oly furcsán tartotta, mert annak olyan tartása volt, mintha állandóan a mellkasát csapkodná. Halmozottan hátrányos, fogalmazták meg róla a szakvéleményt az arra illetékesek, és sok jót vele kapcsolatban, nem is reméltek. Mindenki ismerte őt a kicsi faluban, és gyakran a szülők azzal riogatták gyerekeiket, hogy ha nem tanulsz, olyan leszel, mint a bolond Rozi. Nem is nagyon volt társasága, mert kerülték őt az emberek, hisz nem tudták, mit is kezdjenek vele. Ennek ellenére ő boldog volt. Mindig és mindennek tudott örülni. Sokakat zavart is önfeledt mosolya, mert ebben a mosolytalan világban irigyelték, hogy tud mosolyogni. Irigyelték azok, akik már rég elfeledték, hogy mi is az a mosoly, mi is az a boldogság, hisz szinte reményt veszítve éltek és az élettől már nem sokat reméltek. Úgy tartották, az élet nem más, mint munkába rohanás, majd onnan haza, hol kezdődik a második műszak, és örülnek, ha végre ágyba kerülnek. Nem igazán szóttek álmokat, és nem voltak előremutató terveik. Egy volt csupán, rohanás a pénz után. Gondozták a növényeket, és ápolták a fákat. Sütkéreztek a nap sugaraiban a földeken, miközben kapáltak serényen, de nem látták azt, amit a Rozi látott. A szépséget, az élet ajándékát, a feltöltődés lehetőségét. Elmentek ezek mellett, amiből a kis Rozi erőt merített. Ő órákig képes volt egy virágot csodálni, és

még beszélgetett is velük, sőt dalolt is nekik, ha ahhoz volt kedve. Senki nem értette Rozi lelkét, mert sokak számára ez értelmezhetetlen volt, és igaz, ami igaz: nem is akartak időt szakítani arra, hogy ezt a különös, olykor már egészen furcsa világot megismerjék, pedig oly sokat veszítettek, hisz Rozi tudta azt, amit oly kevés ember tudott, hogy a boldogság ott belül, a lelkünkben keresendő, és a természet adta csodák a lelkünket békével és szeretettel töltik fel. Hetvenhárom tavaszán - mikor szirmaikat bontogatták a tavaszi virágok, és a nap édes mosollyal simogatta azt, aki arcát felé fordította - Rozi arcáról eltűnt a mosoly. Mély fájdalom költözött a lelkébe, mert azon a szerda reggelen olyat érzett, amit addig még soha. Feri bácsi, a szomszéd, örökre lecsukta szemét. Nagyon szerette az öreget, mert annak mindig volt hozzá egy kedves szava. A gyümölcsfákról leszedett első gyümölcsöket is ő kapta, aminek felesége, Marika néni, nem nagyon örült, és ennek oly sokszor hangot is adott. Még az sem zavarta, hogy véleményét Rozi is hallja. Feri bácsi ilyenkor csendre próbálta inteni, ne a gyerek előtt, kérlek, mondatlan, de Marika néni csak legyintett, majd magában motyogta, hogy úgysem érti. Lehet, hogy a szavakat nem értette, de érzékenyen érezte a felé áradó szeretetet és gyűlöletet is. Anyja, ha arra kérte, hogy valami miatt menjen át a szomszédba, ő csak a fejét rázta, és ezt suttogta: gonosz... Azon a tavaszi reggelen viszont könnyeket látott Marika néni arcán, aki a ház előtti lócán, kezét tördelve, összetörve ült, és gondolatai ki tudja, hol jártak, de párja elvesztésének fájdalma összehúzta testét, és arca legalább húsz évet öregedett egyetlen nap alatt. Rozi sokáig nézte, és nagyon nem is értette, hogy hogyan is lesz most tovább, mert ő is elveszítette azt, akit szinte apjaként szeretett. Félelmét csak fokozta Marika néni fekete ruhája, mely úgy emelkedett ki a tavasz édes, színes világából, mint valami félelmetes ellenség. Nem illett a tavaszi pompához a gyász. Rozi is könnyeit nyelte, de szép lassan elindult a kertbe. Csokorba szedte a pompázó virágokat. A mosolygós tulipánt, az illatával elvarázsoló nárciszt. Még került néhány jácint is a csokorba. Sokáig nézte a pompázó csokrot, és a fájdalom ellenére is, aprócska mosolyt csalt arcára a látvány. A természet gyermeke volt ő.

Ez éltette, mosollyal ajándékozta meg, segítette élni, abban a különös világban, ahová született. Elindult a csokorral Marika néni felé. Lábai kicsit remegtek, mert félt, de nagyot sóhajtott, és minden erejét összeszedve Marika nénihez lépett.

- Ezt neked hoztam - szólt, és az idős hölgy ölébe tette a csokrot. Végtelennek tűnő percek következtek, míg Marika néni lassan felemelte fejét. Könnyei arcát mosták, és halkán így szólt,

- Köszönöm. Oly sok benned a szeretet, hogy még a jéghegyek is megolvadnak tőle. - Lassan két diót húzott elő köténye zsebéből, és Rozi két kis aprócska kezébe rakta, majd kezei melegével, mint egy kincset rejtő dobozt, összeczárta az aprócska gyerek kezét, és kezével erősítette a kincs biztonságát. Sokáig maradtak így, és beszédesebb volt ez a pillanat mindennél. Majd Rozi óvatosan szétnyitotta tenyerét, és arcán szétterülő mosollyal felkiáltott. Arany dió! - és táncolva futott a zöld pázsiton.

- Milyen édes ez a lány. Arany dió? Két öregecske dió csupán, ami véletlenül maradt a zsebemben, de milyen igaza van. Minden képes arannyá változni, ha a szeretet erejével öleljük át.

- Arany dió, arany dió, arany dió - mondogatta, és arcán a fájdalom ráncaira ült a mosoly.

Takács Mária: Locsolóversike

Kicsi párom, karom tárom,
piros tojást ide várom,
kezemben a kölnivízzel,
szerelemtől dülő szívvel,
meglocsolnám hajkoronád
akkor is, ha nem is hagynád!

Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

**Baranyai Attila (Anisse): Kipattant lét-buborékok
2018.03.31.**

kizöldült a rét
virágba borult a táj
megjött a tavasz

Szabó Eszter Helka: Újrakezdés

Más város. Más lakás. Más munkahely.
Szokni kell még a buszok rándulását,
a villamos váratlan vágyait a gyorsulásra.
Beau season. Szokni kell a zajtalan léptekeket
a lépcsőházban. Betonba süppedne a láb,
ha a szorongás meglágyítaná a kőkockákat.
Szokni kell a ricsajos estéket, az öklendező
részegeket, a folyton vihogó fiatalokat.
Kizöldül a város. Kizöldül a reménytelen
jácint a betonnégyzetben. Körülötte
kibújnak az apró gyomnövények.
Ők is élni szeretnének, szélben hajladozni.

Kutasi Horváth Katalin: Orv locsoló

Nyuszikámnak lóg a füle,
Jól megleslek én mögüle.
Egy kis vizet öntök majd rád,
Vajon elszakad a cérnád?
Elszelelek azon nyomba',
Tojás csattan homlokomba...

KUTASI HORVÁTH KATALIN: KÖNYVAJÁNLÓ
Farkas Erzsébet: A szeretet ereje című kötetéhez

Három kis állatmese (egy méhcsalád, egy maci és egy kutya története), valamint egy régi életkép foglalja keretbe a verseket, melyekben a boldogságot, a magányt, a másik elvesztésének fájdmát írja meg Farkas Erzsébet, aki szeretetet, mosolyt szeretne fakasztani, boldogságot kívánna látni mindenhol, és szebb jövőről álmodik. Hiszi, hogy megvalósulhatnak az álmok, a vágyak. Próbál receptet adni a boldogsághoz, s felfedni a magány ellenszerét. Megidézi a fájó múltat is, emléket állít egy barátjának és az öccsének, féltő szavakat intéz kislányához és édesanyjához, akinek köszönetét is kifejezi mindazért, amit kapott tőle. Hisz a hit erejében, maga is támaszt keres, a féltés és félelem, aggodás határozza meg gondolatai folyását.

A történetek és a versek egy része (az akrosztichonok, a kakasos, a teás és állatos versek) ismerősek lehetnek az olvasóknak, hiszen a Verslista játékaira, pályázataira születtek.

Mitiner Mária: Lila világom című verseskötetéhez

A költő féltve őrzött kincseket rejt ékszerdobozában: élet- és hangulatképeket, vágyakat. A lila az epilepsziával élők színe, amivel ő maga is együtt él, mint ahogy észleléseivel, álmaival, az őt körülvevő - gyakran megelevenedő - tárgyakkal, vagy a természettel.

Egyszer népies hangot üt meg, máskor pajzán limerickekkkel lep meg minket, majd realiztikus képeket tár fel vagy az édesanyjának állít szép emléket. Sok mindent olvashatunk tőle a kötetben: akrosztichonokat, haikukat - többek közt a Kosztolányi által megnevezett tíz legszébb magyar szóra, az évszakokra, de napjaink morzsáit is csipegethetjük általuk - és egy apevaüzért is.

Vall jázságáról, máskor meg ironikusan a fogyókúráról ír, hol a vadgallal, a forrás kacagásával, a rétek bujaságával, a folyók hordalékával, hol pedig egy jelzőlámpával, kottával, bohóccal vagy egy elhagyott gémeskúttal azonosítja magát. Ismerkedjünk meg világával!

KUTASI HORVÁTH KATALIN: KÖNYVAJÁNLÓ

Kovács László: Csákány és penna című verseskötetéhez

Kovacs verseiben a lelkét adja nekünk a szívével együtt, az őszinteség vezeti pennáját. Vannak példaképei, de a plagizálást mélyen elítéli. Filozofálgatásai közben a harkály, az eső, a csákány, a lármafa, a cipő koppanását hallgathatjuk vele; fel-felvillan a lebegő vagy a legördülő függöny képe, bányászlétének számos emléke: a dőlő szénfal morajlása, a kaparó csattogása, a gerenda roppanása, a lánc rúgása, a kaskótél feszülése adja a ritmust. Fájóan szembesül a bányászat leáldozásával. Kor-képei kórképek, guberálók hada mutatkozik bennük, elrontott sorok körvonalazódnak. Nyolcsorososaiban, lélekszilánkjaiban, szívdarabjaiban, szösszeneteiben, haikuiban többször feltűnnek szülei; komor hangulatot fest a bányásztársak, a hit, a társadalom halála révén. Életmorzákat, akrosztichonokat szór elénk, régmúlt alakok mellett a táj szépségét idézi, az Alföld, Oroszlány, Tatabánya iránti szeretetéről vall. Harmatot könnyeznek, táncra perdülnek nála a füvek. Megragadó képek!

Kühne Katalin: Mezsgyeszélien – határtalanul? c. kötetéhez

Az író a hit-remény-szeretet nevében szól, memoárszerű írásaiból az értékek teremtése és átörökítése, az ősök tisztelete, a családi példa, az otthon melege, a békesség, a történelmi emlékezet, a régmúlt felidézése, a meghitt vagy fájdalmas pillanatok emléke árad. Fontos érték számára a becsület, az emberi küzdés, a kitartás, a szabadság és az igazság vágya, elítéli a zsarnokságot. Igazi kincs a feledésbe merülő szokások felelevenítése. Szembeállítja a lelki és anyagi világot. A jövőről alkotott képe ugyan borús, de szelíd szavai, tanácsai, elgondolkodtató kérdései hozzásegíthetnek minket ahhoz, hogy derűsre formáljuk. Esszéiben megidézi apja nagynénjét, Kaffka Margitot, valamint Petőfi, Arany és Szent László alakját. Megosztja velünk férje laoszi naplójegyzeteit. Prózája mellett a kötetben szereplő verseiben is nagy szerepe van a fent említett értékeknek és a természetközeli élményeknek, a sok séta, túra alatt megélt szépségeknek és csodáknak.

**JALCS IRÉN:
ALKOTÓI KÖZELKÉP – VERMES GYÖRGY**

Neve ismerősen cseng minden Verslista tag számára, de akik már személyesen is találkoztak vele azok mindig mosollyal az arcukon gondolnak rá. Kedves, közvetlen, humora magával ragadó Óriási tudás birtokosa, így mindig érdemes gondolataira odafigyelni. Vermes Györgyöt kérdeztem terveiről, a jelenről és az irodalomról.

- Honnan ered az irodalom szeretete?

- A válasz kissé sztereotip, az általános iskolából, akkoriban a legjobb barátommal együtt mi ketten voltunk az iskola „legolvasottabb gyerekei”. Akkor tényleg összeolvastam mindent, és azt is be kell vallanom, hogy a humoros könyvek mindig felkeltették az érdeklődésemet, tehát én valóban Karinthy, Darvas Szilárd, Salamon Béla, Tabi László és a többiek irodalmi keblén nőttem fel. Emellett kedvencem volt a Svejk, amely egy világirodalmi remekmű - káprázatos fordításban. Aztán, ahogy a konszolidáció ment előre, a nyugati irodalom is elérhető volt, és akkor azt is faltam.

- Mikor és hol publikáltál először?

- Ha a publikációt kérdezed, életem legelső elmeszüleménye az Élet és Tudomány c. hetilapban jelent meg, szómagyarázatokat kellett írni, és az egyik darabom bekerült nyomtatásba. Ez valamikor a 70-es években történt. A következő írásom egy vállalati lapban, a Chinoiban jelent meg, egy kedves kollégám nyugdíjba vonulása alkalmából. Ezután komoly törés állt be, és 2004-ig semmit nem követtem el, feltételezhetően 2002-ben ismerkedtem meg a limerickkel és az első kis kötetkém 2004-ben jelent meg, Bakugrás címmel. Azután elkezdtem a facebookon is publikálni, és lehet, hogy itt botlottunk egymásba a Verslistával is.

- Mikor és hogyan találkoztál a Verslistával?

- Ez egy nehéz kérdés, mert nem emlékszem jól, de ahogy sejtem, a facebook lehet a „bűnös”, és aztán a személyes találkozások megpecsételték a sorsomat, mert nagyon kicsi, de jó társaságba keveredtem, és

az, hogy a személyes kapcsolattartásra a vezetés odafigyel, ez számomra fontos, különösen, hogy erre Pesten kerülhet sor. Az unokák miatt még sokat kell a családnak segíteni, ami kedves és szívemnek való dolog, csak a vidéki programokat nem tudom vállalni. De azt nagyra tartom, hogy a bemutatkozásokat rögzíti Attila, és ezt fontosnak tartom. A kiadványok szervezése is fontos, egyrészt jó az Antológiákban részt venni, jó ötlet volt a Haiku könyv, látni, ahogy a csapat hozzányúl valamihez, amit előtte nem csinált, nekem ez egy jó érzés volt, ezért is vállalkoztam a könyv bevezetőjének megírására.

- *Limerick és haiku, mit jelentenek ezek számodra?*

- Ez az én közlési formám, ez a két versforma. A limerick angol eredetű, ötsoros gunyoros versike, amivel mindent el lehet mondani, a haiku pedig egy egzotikus jelenség, japán eredetű, háromsoros kis versike, tizenhét szótaggal. Ez is egy remek közlési forma, aminek most van divatja éppen. Érdekes, hogy bár limerickből lassan már a háromezer körül járok, haikuból „csak” ezerkétszáz körül tartok, de a haiku körül nagyobb a mozgás. Ott tagja vagyok a Világ Haiku Szövetségének, a magyar Haiku Klubnak, és a facebookon több haiku-közlő társaságnak is tagja vagyok. Limerickből ilyen eddig még nem találtam, persze, lehet, hogy én vagyok buta felhasználó, és nem keresek elég intenzíven.

- *Miért pont ez a műfaj a kedvenced és szívednek kedves?*

- Nem tudom jól megfogalmazni, de ebben a két, elvben kötött formában tudom kötetlen lelkemet jól kifejezni, ebben lelem kedvemem. Egy indiai barátomnak mutattam egyszer az egyik kötetemet, persze érteni egy szót sem értett, de látta a formát, és mondta mindjárt, hogy ez is a kreativitás egyik formája. Lényeges, hogy a helyszűke miatt nem lehet szállongva fecsegni, mint ahogy azt sok szépíró teszi a maga formájában, itt nagyon lényegre törően kell fogalmazni. Itt van egy keret, abba bele kell férni. A haiku esetében ezt én ki is fejeztem, akár azt is mondhatom, hogy a haiku ars poeticám ez a három sor:

Tizenhét szótag
A világmindenséget
Leírjuk veled

Tehát a tömörség a lényeg, és a mondanivaló szellemes megfogalmazása. Mindkét formánál az utolsó sornak szerepe van, elvben az ellenpont szerepét játssza, ez a poén, a csattanó helye, ahol van. Nem tud mindenütt lenni, de jó, ha van.

- *Eddigi sikereid?*

- Négy egész és „egyitized” kötet, zömmel saját szervezésű kiadásban, mindegyik kötet limerickeket tartalmaz. A „egyitized” kötet egy társ-szerzőkkel írt, pikáns kötetet jelent, az is egy remek kihívás volt, mert fiú- és lánynevekre kellett olyan pikáns limerickeket írni, hogy még viselje el a nyomdafesték. A négy saját kötet: Bakugrás (2004), Békaugrás (2006), Rúdugrás (2008) és Távolugrás (2012). Legutóbb megjelent két cédválogatás is, CD-re ugrás (2016) címen. Az évszámokból látható, hogy lassan itt az ideje a következő kötetnek, sőt, a kettéágazó aktivitás miatt két kötetről lenne szó. Sajnos, mivel a nem hivatásos íróknak semmilyen segítségük nincs, így csak abban tudok gondolkodni, hogy elektronikus úton jelenjenek meg a kötetek. Számos antológiában is megjelennek a verseim, a *Sodrásban* mellett a Montázs-magazin, a Krúdy kör, a Kláris magazin és még néhány antológia közli a dolgaimat, de internetes helyeken is tudok publikálni. Ilyen pl. a Kaláka, az Epreskert, de hálás vagyok a Listának, hogy a bemutatkozásaimat közzétette a youtube-on.

Sikernek tekintem, hogy több irodalmi társaságnak, csoportosulásnak is a tagja vagyok. Legfontosabbnak a Krúdy Kört tekintem, itt már rendes tag vagyok, emellett tagja vagyok a Verslistának, az Art-Opus Klubnak, a Világ Haiku Szövetségének, a magyar Haiku Klubnak.

- *Mivel telnek napjaid?*

- Ma már teljes körű nyugger vagyok, a munkás életem most kopott le rólam, talán még néha-néha visszatér, de már vége van, viszont a családom egyre követelődőbb, a saját háztartásunk, az unokák lefoglalnak, elég gyakran nincs más feladat, mint a készenlét, de az is idő és jelenlét. Sokféle ténykedésem van, sok minden mellett műtárgy- és festménybecsüs is vagyok, ez egy remek hobbi és néha hasznát veszem, állandó tanulás és annak állandó alkalmazása, egy vibráló működés. Visszatért a lehetőség,

hogy mindennap olvashatok egy keveset, most éppen Agatha Christie-t olvasok spanyolul. Beterveztem, hogy újra olvasom a Svejket, biztos, hogy mai fejjel mást fog jelenteni, mint annak idején, amikor főleg szó-rakoztató irodalomnak gondoltam, és nagy könyvtáram is vár rám.

- *Milyen terveket dédelgetsz?*

- Dédelget-dúdolgat. Nagyon szeretek dédelgetni, mindig van valami, ami még hiányzik és meg kéne csinálni, vagy újra kellene látni. Én dolgoztam négy és fél évet Argentínában, már egyszer visszamentünk, és már újra kellene menni, ám az anyagiakat már nehezebb megoldani. De a terv nem kopik el, ez a vágy erős. Emellett más desztinációk is előugranak, én már jártam száz országban, de még mindig van bakancslistám, talán egyszer még Angkor Wat beugrik, és még lenne célország, csak anyagilag győzzük. Emellett szeretném megoldani könyveim kiadását, ha elektronikusan, hát akkor úgy.

- *Lovaggá avattak. Mesélnél erről egy kicsit?*

- Megfogalmaztam: „Van, kit lóvá tesznek, van, kit lovaggá”. A Római Sas Rend fogadott tagjai közé és ez egyben lovagi címmel is jár, feltételezem, hogy életművemet ismerték el ezzel a titulussal. Megtisztelő volt, hogy egy időben avattak Bornemisza Attilával, aki ezt meg is említette a Listánál tett bemutatkozásában. Remélem, hogy nemzetközi ismereteimet tudom majd a Rendben kamatoztatni.

- *Több irodalmi körnek és csoportnak is tagja vagy. Tudom, hogy aktív részese vagy ezeknek a csoportoknak. Hogyan van energiád mindenhol a maximumot nyújtani?*

- A csoportokat említettük már, kedvesnek tartom a feltételezést, hogy a maximumot adom, de ez csak részlegesen igaz, figyelem a csoportok működését, ahová tudok, elmegyek, igyekszem a Lista eseményein is jelen lenni. Szívesen véleményezem a többiek működését, írásait, még ahhoz is van képem, hogy javasoljak megoldásokat, ha azt látom, hogy döcögős az írás. Én is elfogadom viszont mások kritikáját, és nem fikázok senkit sem, én mindenkit kedvelek és tisztelek. Ez valószínűleg érezhető, és engem sem szoktak nagyon támadni, sőt, többen mesterüknek tartanak, ami egy kedves túlzás, de jól esik.

- *Népszerű vagy, elismert vagy, sokak számára példakép is. Mi a sikered titka?*

- Hát ebbe a kérdésbe már belepirulok, ez egy kis túlzás, de egy titka van, ha van, én mindig és mindenkinek magamat adom, szeretem és kedvelem az embereket, ezt biztosan mindenki érzi körülöttem. Nem viszem túlzásba a dolgokat, nem lihegek, nem nyomulok, de igyekszem jelen lenni és igyekszem kontaktálni az embereket. És roppant szeretek szórakoztatni, ma már nem vagyok bohóc, mint az iskolában ez előfordult, de szeretem a szellemességet és osztom is, ha nem is az észet, de a humort egyértelműen.

- *Mit tanácsolnál azoknak, akik azt választják céljukként, hogy íróvá, költővé szeretnének válni?*

- Húúúú, Nagypapa, tud Maga huhogni? HuHú, ez egy nehéz kérdés! Ha őszinte választ kell adnom, akkor azt mondom, hogy a tehetségen és a szorgalmon kívül pénze legyen, és próbáljon valahogy besorolni az uralkodó kasztba, már ami az irodalmat illeti, mivel kicsiny honunkban ez a történet kettéágazik, az amatőr író, költő amatőr marad, neki nem jár a Parnasszus, csak a hivatásosoknak. Ugyancsak ők azok, akiknek a megjelenés jár, és nagyobb példányszám. Tehát, ha amatőr marad, akkor meg kell tudni ezzel a helyzettel barátkozni, és a jobb irodalmi köröket kell megkeresni, akkor némi kielégülése lesz, mert néha bemutatkozhat. És szervezze magát, menedzselje magát, mert más nem teszi.

Terveid, céljaid megvalósításához nagyon sok sikert kívánok. Köszönöm a beszélgetést. Igazi élmény volt számomra.

Kiadó: Palatia Nyomda és Kiadó Kft., Győr, Viza u. 4-6.

Tördelés: Vizuális Pedagógiai Műhely (<http://www.vpm.hu>)

Szerkesztő és nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://www.iropult.hu>)

Főszerkesztő: Baranyai Attila

Szerkesztőségi címe: 8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

Elérhetőség: <http://www.kepzeldel.hu> - folyoirat@kepzeldel.hu

ISSN 1789-6479 (Nyomtatott) - ISSN 1789-6487 (Online)

Vehofsics Erzsébet fotói

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

Fotó: Vehofsics Erzsébet

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
